سلسلہ تصوّف نمبر ۱۱۳

کتاب مخزنِ فیض

یعنی

مدحیات اردو۔ فارسی پنجابی۔ سندھی۔ ملتانی وغیرہ

حضرت سلطان العارفین فنافی الہُو حضرت سلطان باہُو

سروری قادری قدّس سرّہٗ

جسے

عاشق دربار قادریہ صاحب احوال شریف حضرت مولانا مولوی حاجی محمد الدین غلام قادری
سروری نے واسطے عاشقان دربار حضرت سلطان باہو قدس سرہٗ کے تالیف فرمایا

اور مؤلف سے تمام حق حقوق باضابطہ لینے کے بعد

اللہ والے کی قومی دوکان ملک چنن الدین ککے زئی تاجر کتب قومی

کوچہ ککے زئیاں منزل نقشبندیہ بازار کشمیری

لاہور نے

(بار دوم) بصرف زر کثیر عام شائقین کے لئے (قیمت ۱۲/)

تعلیمی پرنٹنگ پریس لاہور میں باہتمام ملک نور الہٰی پرنٹر طبع کرا کر شائع کیا۔

اُردو ترجمہ کتاب

عین الفقر رنگین

یہ کتاب لطیف پُر اسرار الٰہی عاشقوں کی جان صادقوں کا ایمان حضرت
سُلطان باھُو قدس سرہ العزیز کی اعلےٰ تصنیفات سے ہے اس میں
مصنف علیہ الرحمۃ نے نہایت شرح وبسط کے ساتھ مسائل تصوف کو بیان فرمایا
ہے. اور اس کتاب میں فقر کے پیاسوں کے لئے ۲۹ چشمے بہائے ہیں ہم اتنا
عرض کر دینا ضروری سمجھتے ہیں. کہ یہ کتاب چراغ راہ فقر و درویشی ہے
اور گلستان عشق الٰہی کا رائج دستور العمل ہے. کافی ضخیم کتاب ہے
لکھائی چھپائی اور کاغذ دیدہ زیب قیمت صرف ... (عہ) ۱

المشتہر
اللہ والے کی قومی دکان کشمیری بازار لاہور

مدحیات حضرت پیر سُلطان باہو صاحب
رحمۃ اللہ علیہ
مسمّٰی بہ
مخزنِ فیض
ماہوں ماہیں ۔ از فقیر عبد الغفور صاحب

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

۱ آ مِل مُرشد کامل میرے چا ماہوں ماہیں وو یار ۔ میں ماندی عشق تیرے وچہ ورا زلی آہیں وو یار
عشق تیرے مینوں گھتیا گھیرا چھاتی دے وچہ لا ئیو سُو ڑا ۔ نام اللہ دے پاہیو پھیرا سُک میری لاہیں کہا ہیں وو یار

آمِل مُرشد کامل میرا دے چا ماہوں ماہیں وو یار

۲ مرشد میرا نور نورانی کر توں صاحب فیض رسانی ۔ عشق تیرے تن لائی سکانی بلیاں مار چا بھاہیں وو یار

آمِل مُرشد کامل میرے چا ماہوں ماہیں وو یار

۳ کامل پیر کمال جیہدا دُوروں سد حضور بہیندا ۔ طالب نوں نت فیض پوچہیندا ہیں ہجی ہی آ لیٔ بی وو یار

آمِل مُرشد کامل میرا دے چا ماہوں ماہیں وو یار

۴ باہجہ تیرے مینوں دِسّے اندھارا وسّر گیا مینوں ہور پسارا ۔ عشق تیرے جو ڑیا نقارا آ مِل پل نکلن ڈھائیں وو یار

آمِل مُرشد کامل میرے چا ماہوں ماہیں وو یار

۵ لا دوا ہوئی بیماری توں بن کون کرے غمخواری ۔ دارو درد شفا کر یاری وچہ وصال ماہیں وو یار

آمِل مُرشد کامل میرا دے چا ماہوں ماہیں وو یار

۶ میں طالب تیں نام شمار میرا ہر دم ہو وے سلام یہ تیرا — جے توں نازی پائیں پھیرا وسم نور الٰہی وو یار

آمل مرشد کامل میرا دے چا ماہوں ماہیں وو یار

۷ مل محبت منہ وکھلائے یار قفل در بند کرائے — توں بن مشکل کون کھلائے توں کھول وچھوڑے دی بھاہی وو یار

آمل مرشد کامل میرا دے چا ماہوں ماہیں وو یار

۸ ماہوں ماہیں ہو مستانی وحدت پوچھی تی عبابی — ویکھو دیدار تیوں بے حجابی دہان جان تیری شاہی وو یار

آمل مرشد کامل میرا دے چا ماہوں ماہیں وو یار

۹ عشق تیری میں کیتی دیوانی المستانی تی حیرانی — کر توں مرشد مہربانی ویکھ جھلکی تیرا اہی وو یار

آمل مرشد کامل میرا دے چا ماہوں ماہیں وو یار

۱۰ عشق نہ پچھدا وقت نہ ساتھی جیں گھر آیا پکڑی چھاتی — عشق دی گل تی چھپ چھپاتی عاشق سر تے واہی وو یار

آمل مرشد کامل میرا دے چا ماہوں ماہیں وو یار

۱۱ عشق تیرے چوڑ رلایا بلیہ برہوں پھا کر زخمی کیتا — پاڑ پاڑ نہ جاوے سیتا ایہ تیرے کوئی باہیں وو یار

آمل مرشد کامل میرا دے چا ماہوں ماہیں وو یار

۱۲ بھر بھر دیو جام وصل دا الا الست ہوں بلیٰ وز ازلدا — عشق تیرے توہی دم گلدا آپے کرونگا ہیں وو یار

آمل مرشد کامل میرا دے چا ماہوں ماہیں وو یار

۱۳ عبداللہ دی نیت کرو تسلا توں سن مرشد کامل بھلا — معشوق ہیا پاڑ اولا سیوں ن سنج صباحیں وو یار

آمل مرشد کامل میرا دے چا ماہوں ماہیں وو یار

سی حرفی

سمّیں

من تصنیف مولوی عبدالغفور صاحب

بسم اللہ الرحمن الرحیم

الف ازل دے روز جدوں کیتا نور ظہور — اللہ محمد فیض رسان تینوں کیتا جگ مشہور

اللہ ملائیں تاں آملیں

ب بسم اللہ کر پڑھیا نت حضرت باہو نام — اُیہہ یا شمس جہاں اُتے روشن تھیا ملک تمام

اللہ ملائیں تاں آملیں

ت تقریراں بھل گیا جدوں صبح تقیم تیری چھوک — تاہنگ تیری نے ساناگ میرے دل اندر لائی چوک

اللہ ملائیں تاں آملیں

ث ثابت کر بول توں سایاں کیتے قول سمبھال — میں باندی در ماندی توں ہادی راہ وکھال

اللہ ملائیں تاں آملیں

ج جمال کمال تیرا سن بہت ہوئیم مشتاق — ساغر عشق تیرے دا پیتم ازلوں روز میثاق

اللہ ملائیں تاں آملیں

ح حالت میرے حال دی تینوں روشن اے سلطان — کیونکر اظہار سنائیں پیش عیان بیان

اللہ ملائیں تاں آملیں

خ خبر لیو آ سایاں میری میں تاں ہویا بے آرام — وچہ گمراہی ہوئیم راہی بہت ہوئیم بدنام

اللہ ملائیں تاں آملیں

د دیوانی ہو رہی ہر طرف ڈھونڈھیندیا راہ — ہوش کنوں مدہوش پھراں ہاں ہادی کرم نگاہ

اللہ ملائیں تاں آملیں

ذ ذکر مذکور تیرا دیہاں راتیں صبح تے شام — کھاون پیون وسریا ہوئی نیناں نیند حرام

اللہ ملائیں تاں آملیں

ر۔ راہ بیر ہوں دی راہ والیتوں راہ دکھا لوان   نام اللہ دے حضرت باہُو کھولو عین عیان
اللہ ملائیں تاں آملیں

ز۔ زیارت تیری بھالدا اساں کر لیو پھیر قبان   لگیاں دی مج پالدا ایہی سلطانی فنان
اللہ ملائیں تاں آملیں

س۔ سدا سوہنا نام تیرا توں صاحب حُسن کمال   عرب عجم تے روشن تیرا سایہ شمس مثال
اللہ ملائیں تاں آملیں

ش۔ شرم دی لاج تینوں میرے ویکھ نہ یدکردا   لڑیں دے منہ آپیاں ہتھ دے ہادی گھن سمار
اللہ ملائیں تاں آملیں

ص۔ صحیح تینوں سب کجھ ہے میں اوگن گُن نہ کو   نالے آپ عنایت دے میرے عیب سبھے چا دھو
اللہ ملائیں تاں آملیں

ض۔ ضرور حضور ہوئیم کر محرم ستر اسرار   نام اپنے پیر دے میرے کر روشن دیدار
اللہ ملائیں تاں آملیں

ط۔ طالب مطلوب اہن در تیرے فیض ہے عام   کرتوں صاحب فیض رسانی آیم تیری سام
اللہ ملائیں تاں آملیں

ظ۔ ظاہر چھپ نا ہیں اک واری برقع لا   شعلے شوق تیرے دے میتوں بھڑکا ئی تن بھا
اللہ ملائیں تاں آملیں

ع۔ عطا کریں کرم دا ہوئیم پُر تقصیر   دِہ خوشیاں غم دُور کر دُکھ لیُس لکھا تقدیر
اللہ ملائیں تاں آملیں

غ۔ غبار چو دھار اُٹھیا گلزار دِسّے سب خار   حضرت باہجہ تساڈے میں اَج کون ہو دم غمخوار
اللہ ملائیں تاں آملیں

ف۔ فرمائش تاں کرو میری مشکل سب آسان   دُور واں سید کے حضور کریں تو صاحب فیض رسان
اللہ ملائیں تاں آملیں

ق۔ قیدیں کرو چا حضرت عشق کیتے دل چاک   ہجر وصال تیرے دے کتنے بہت ہوئیم غمناک
اللہ ملائیں تاں آملیں

ک. کرامت اوس وقتی تینوں سوجھسی ہے لولاک   نال نظر ارشاد تساڈے ہفیوم قلب سو جاگ

اللہ ملائیں تاں آملیں

ل. لگیاں اُٹھ چھوڑ تینیں سیاں یاں لگیاں ندی لبج پال   آب حیاتی دیو وذاتی ہر دم نال وصال

اللہ ملائیں تاں آملیں

م. ملامت شوق تیرے وچ ہوئی جگ مشہور   لائق شان تہاڈیں ہمیدا پالیں شرم ضرور

اللہ ملائیں تاں آملیں

ن. نوازش نال ویکھاں مُکھ نال کرم کر حیات   لاہ حجاب کرو چا روشن دُور ہووم ظلمات

اللہ ملائیں تاں آملیں

و. وسواس نہ ہووم ہرگز روشن رہم چراغ   نور کتوں سنور کرو دل دُور ہووم سب داغ

اللہ ملائیں تاں آملیں

ہ. ہُشیاری نال کرو میری سب آلائش دُور   آہیں پارس نال رلا کر روشن نور و نور

اللہ ملائیں تاں آملیں

ل. لبالب جام دیو پھر شوقوں مست شراب   بادہ جاس مصفّا ہووے وانگوں رنگ عناب

اللہ ملائیں تاں آملیں

الف. آساقی واہ ساغرہ میری کردا جان صفا   جلوہ نور الٰہی جس توں ہے روشن ہر جا

اللہ ملائیں تاں آملیں

ی. یادی دہ یاد اُتے کر نال کرم احسان   عبداں ل دی سُنتا عرض سویلے توں باہُو سلطان

اللہ ملائیں تاں آملیں

ماہنگا، درشان حلیہ مبارک حضرت سلطان باہو

قَدَّسَ اللہُ سِرَّہُ الْعَزِیْز

از تصنیف مسکین محمد الدین عفی اللہ عنہ

بِسْمِ اللہِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۱۔ پہلوں حمد کریں غفار تعویذاں والڑیئے — پھر نعت نبی مختار تعویذاں والڑیئے
چا سواریں چارے چار تعویذاں والڑیئے — وت ساری آل اطہار تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل گلے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۲۔ کر صفت اماماں چار تعویذاں والڑیئے — نالے غوث اعظم سردار تعویذاں والڑیئے
آ سخی دا شان چیتار تعویذاں والڑیئے — جیتوں ڈٹھا کوں اسرار تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل گلے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۳۔ کرے واصل اوہ ہزار تعویذاں والڑیئے — لکھ عاشق ہون نثار تعویذاں والڑیئے
ہوندے غوث قطب بلہار تعویذاں والڑیئے — سوہنے باھو دے دربار تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل گلے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۴۔ حلیہ سخی دا کر اظہار تعویذاں والڑیئے — پڑھ عاشق باہمن انوار تعویذاں والڑیئے
اوہدی رنگت دی چمکار تعویذاں والڑیئے — جیویں حق دا ہے دیدار تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل گلے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۵ رنگ سرخ و سفید تمام تعویذاں والڑیئے — پوے جلوے دی صمصام تعویذاں والڑیئے
رہندے عاشق خاص و عام تعویذاں والڑیئے — جیویں ملکھڑا نبی اتام تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۶ سر گول سوہنا وچکار تعویذاں والڑیئے — ہے اوہ مائل بزرگوار تعویذاں والڑیئے
رہندا اُٹھیاں ہویا تیار تعویذاں والڑیئے — جیویں حاجیاں دا اسرار تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۷ ہے متھا بہت کشاد تعویذاں والڑیئے — وچہ سجدے رب دی یاد تعویذاں والڑیئے
دیندا لوکاں سب مراد تعویذاں والڑیئے — جیویں سخی سُنن فریاد تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۸ ہین ابرو موئے بسیار تعویذاں والڑیئے — وچہ پلکاں تیر شمار تعویذاں والڑیئے
کوہن عاشق لکھ ہزار تعویذاں والڑیئے — جیویں کرن معشوق شکار تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۹ اکھیاں وڈیاں سیاہ ہنجار تعویذاں والڑیئے — دیہن اک نظر تھیں یار تعویذاں والڑیئے
وچہ ڈورے سرخی دار تعویذاں والڑیئے — جیویں چڑھیا عشق خمار تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۰ اوس بینی ہے بلند تعویذاں والڑیئے — اوتھے عاشق ہوندے بند تعویذاں والڑیئے
اوہ جمکے خوب پسند تعویذاں والڑیئے — جیویں جلوہ ویتہہ نے چند تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

رخسار ۱۱

۱۱ دو گلہاں گول حباب تعویذاں والڑیئے کوئی جھل نہ سکے تاب تعویذاں والڑیئے
ہوندے عاشق پیر شباب تعویذاں والڑیئے جیویں تابع نبی اصحاب تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ مہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل گلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۲ اوہ منہ ہے عجب کشاد تعویذاں والڑیئے لب وسط وچہ شاد تعویذاں والڑیئے
جد ہلن کریندیاں شاد تعویذاں والڑیئے جیویں کن فیکون مراد تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ مہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل گلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۳ اوہ داہڑی ہے پُر مو تعویذاں والڑیئے ہے گول عجیب بہ رُو تعویذاں والڑیئے
دیندا عیب مریداں ہو تعویذاں والڑیئے جیویں نبی صاحب دی خو تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ مہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل گلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۴ کالے نگے وال رہتے تعویذاں والڑیئے اُتے نگیاں جتا ٹلے تعویذاں والڑیئے
عمر اس دی سٹھ تریٹھ تعویذاں والڑیئے جیویں عمر نبی دی ہے تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ مہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل گلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۵ اوہ سینہ گنج اسرار تعویذاں والڑیئے کوئی نور و نور انوار تعویذاں والڑیئے
اوتھوں پاون فیض ہزار تعویذاں والڑیئے جیویں قلزم بحر زخار تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ مہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل گلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۶ بازو گول محکم آثار تعویذاں والڑیئے جنہوں گل لائے کر یار تعویذاں والڑیئے
کرے بیش نبی محتار تعویذاں والڑیئے جیویں ہے سخی دی کار تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ مہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل گلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۷ اوہ بدن مجسم ار تعویذاں والڑیئے ہے تجسم توسط وار تعویذاں والڑیئے
کُل عضو لطافت شمار تعویذاں والڑیئے جیویں خوبی دا مقدار تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۸ سُن انگلیا ندانمروار تعویذاں والڑیئے ہے خوب میانہ وار تعویذاں والڑیئے
جنہوں منہوں دیون پیار تعویذاں والڑیئے اُہدے جاندے کُل آزار تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۹ قدسو ہناجان ار تعویذاں والڑیئے اگے عاشق کرن نیاز تعویذاں والڑیئے
اوتھوں عارف باون راز تعویذاں والڑیئے اوہ باہو سُنجی شہباز تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۲۰ اُہدے قدم مبارک خوب تعویذاں والڑیئے جتھاں سیٹھ لکھاں مجذوب تعویذاں والڑیئے
کئی خادم نی محبوب تعویذاں والڑیئے اوہ راکب گُل مرکُوب تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
نیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۲۱ ہُن بس کر ختم کلام تعویذاں والڑیئے نہیں ہوندی صفت تمام تعویذاں والڑیئے
اُہدا واصف رب انام تعویذاں والڑیئے توں دم دم رہیں غلام تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

حُلیہ شریف سُلطان باہُو رحمۃ اللہ علیہ فارسی نثر

ازمسکین محمد الدین عفی اللہ عنہ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

اَلحَمدُ لِلّٰہِ رَبِّ العَالَمِینَ وَالصَّلوٰۃُ وَالسَّلَامُ عَلٰی سَیِّدِ المُرسَلِینَ صَلَّی اللہُ تَعَالٰی عَلَیہِ وَعَلٰی اٰلِہٖ وَاَصحَابِہٖ اَجمَعِینَ اَمَّابَعدُ تشریح حُلیہ منوّرہ حضرت سُلطان العارفین سُلطان باہُو قدس اللہ سرّہُ العزیز یقین باید کرد کہ آنچہ این مسکین از بزرگان خود قدس سرہ تحقیق ساختہ فی الحقیقت است ونیز از اہل مراقبات وواقعات ظاہر گشت باطن ہم بدان درجہ رسیدہ کہ مولانا حضرت شیخ سلطان العارفین قدس اللہ العزیز۔ مُدوّر سر متوسط الرأس یعنی سر مبارک در بزرگی وخوردی درمیانہ مائل بہ بزرگی وعین مُدوّر و مُحلّق الرأس یعنی دراکثر الاحوال سر تراشیدہ۔ فراخ پیشانی وابرُو پُرموئے وچشمان مبارک بزرگ بسطر براق وسیاہی چشمان سیاہ تر ودر سفیدی رگہائے سُرخ بسیار بلکہ چشمان مبارک مست جلال بلند بینی ورخسارہائے پُرگوشت موزون نہ مُدوّر نہ مکلثم یعنی بدرجہ توسط نہ سخت مُدوّر کہ اورا بہ سبب کوتاہی ذقن مکلثم گفتہ آید ونہ بسیار دراز کہ بسبب بسیار درازی مطوّل گفتہ شود کہ تدویر وتطویل بحالت توسط واعتدال کہ در حُسن وجمال درجہ کمال میداشت ریش بروت انبوہ داردو بعمر شصت[۶۰] وسہ[۳] سال کہ رسیدہ بودند۔ در غالب مغلوب اشعار سُرخ وسیاہ تحقیقے ندارم امّا یقین کہ موئے سیاہ غالب و اکثر بودند۔ سینہ وصدر مُبارک کہ مصدر انوار الہی بودہ فراخ تر واجمل وبازوہا سطیر ومضبوط وآں چنال موزونی اندام بود کہ بر جمال مبارکش نظر عاشقاں بودے۔ ومنظر عشاق بودہ وحبیبان بہ حضرت عرض میداشتند کہ بدن مبارک را پوشیدہ باید داشت کہ خوف چشم زخم مے افتاد واشعار سیاہ بر سینہ واعضا بودند امّا نہ بسیاری بلکہ بدرجہ اعتدال بنا مُستحسن اندام مجسّم متوسّط اللّحم مُدوّر یعنی عظام مبارک سطیر امّا در لحم مبارک پوشیدہ وملفوف بودند وانگشتان مبارک درازی مائل وقد شریف مائل بہ درازی۔ لون ورنگ چہرۂ مُبارک مَلیح اَملح واللہ اعلم بالصواب +

ماہنگا حُلیہ شریف سُلطان باہُو رحمۃ اللہ علیہ

از صاحبزادہ سُلطان حامد صاحب رحمۃ اللہ علیہ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

۱؎ الف اللہ دا وِرد کریں تعویذاں والڑیئے
پھر راز عجیب کہیں تعویذاں والڑیئے
جیہڑا تینوں ہے بلیقین تعویذاں والڑیئے
وِچ مدح خدا دے دین تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۲؎ اسم اللہ دے حرف چہار تعویذاں والڑیئے
اینویں حرف محمدؐ چار تعویذاں والڑیئے
پس چار اصحابؓ کبار تعویذاں والڑیئے
پھر چار امام تےنار تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۳؎ وت صاحب سلسلہ چار تعویذاں والڑیئے
چارے کتب تمام شمار تعویذاں والڑیئے
رکن ملک مقرب چار تعویذاں والڑیئے
وت حامل عرش بھی چار تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۴؎ ضد چار جانی انسان تعویذاں والڑیئے
خلقے نفس چار رحمان تعویذاں والڑیئے
پھر منزل چار بیان تعویذاں والڑیئے
وت وِچ چار عیان تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۵؎ سن چاراں دا اسرار تعویذاں والڑیئے
سارا دین جانیں جیہڑا چار تعویذاں والڑیئے
ہُن باہُو حرف شمار تعویذاں والڑیئے
ہوندے وِچ چوہاں اظہار تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۶ ھویا دین خدا عیان تعویذاں والڑیئے — وچہ اسم باھو دے جان تعویذاں والڑیئے
اِس اسم دی رمز پچھان تعویذاں والڑیئے — ھو یا یا ھو یا ھو آن تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل گلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۷ ایڈا قرب سخی سلطان تعویذاں والڑیئے — ھو یا عین وعین عیان تعویذاں والڑیئے
اُہدے باہجہ نہ دین ایمان تعویذاں والڑیئے — جان سِرّ وحدت سبحان تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل گلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۸ جنہوں ویکھے رحم دے نال تعویذاں والڑیئے — اُنہوں اللہ دا ہووے وصال تعویذاں والڑیئے
پاوے نبیؐ دا اسدا جمال تعویذاں والڑیئے — رہے وچہ اصحاب نہال تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل گلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۹ ہووے مذہب دا اعلام تعویذاں والڑیئے — کرے صوفیاں نوں سلام تعویذاں والڑیئے
پڑھے رب دا اسدا کلام تعویذاں والڑیئے — رہندا مکاں وچہ مدام تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل گلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۰ جنہوں ویکھے سخی نگاہ تعویذاں والڑیئے — اُہدیاں ضداں ہوون تباہ تعویذاں والڑیئے
سارے نفس آون وچہ راہ تعویذاں والڑیئے — پاوے وچہ شریعت جاہ تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل گلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۱ جنہوں کردا سخی پیار تعویذاں والڑیئے — اُنہوں ہووے طریقت یار تعویذاں والڑیئے
پاوے وچہ حقیقت بار تعویذاں والڑیئے — تھیوے عارف کُل اسرار تعویذاں والڑیئے
نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل گلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۲ اس خوبی والا شاہ تعویذاں والڑیئے — بیٹھا جا کے وچہ درگاہ تعویذاں والڑیئے
ہن کھلی اُڈیکاں راہ تعویذاں والڑیئے — کرے عاجزاں پر نگاہ تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۳ جے توں چاہیں ویناں ایمان تعویذاں والڑیئے — چل قدم چمیں سلطان تعویذاں والڑیئے
اوہدا ہے دربار عیان تعویذاں والڑیئے — پاسے شور (شور کرکے) شہر دے جان تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۴ اُٹھ سیتی وا ویکھ محل تعویذاں والڑیئے — اوتھے رحمت عزّوجلّ تعویذاں والڑیئے
جاندے ڈٹھیاں کُل خلل تعویذاں والڑیئے — چل بیٹھئے لوہا مل تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۵ وچ اوس محلّ غرار تعویذاں والڑیئے — ہر تے چمکے خوش دستار تعویذاں والڑیئے
اُتے سہرے ویکھ انوار تعویذاں والڑیئے — وچ بیٹھا رب دا یار تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۶ جائیں سہراں دا اسرار تعویذاں والڑیئے — جیویں لاڑا وچہ ابرار تعویذاں والڑیئے
اللہ ویکھے لیل و نہار تعویذاں والڑیئے — اوس ماہی دی دستار تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۷ وت آکھے حق تعالیٰ تعویذاں والڑیئے — ایہ باہو یاہو نال تعویذاں والڑیئے
دولہا کیتا خوب وصال تعویذاں والڑیئے — جیویں عین عین مثال تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا ہار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۸ سخی رہندا وچہ عرفان تعویذاں والڑیئے — تدہی دس دا لامکان تعویذاں والڑیئے
اُہدا اہر جا فیض عیان تعویذاں والڑیئے — جدھا نام سخی سلطان تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۱۹ جہڑا جاوے اوپر فرار تعویذاں والڑیئے — پاوے ذاتی گنج اسرار تعویذاں، والڑیئے
جدوں ویکھے ول دستار تعویذاں والڑیئے — ہووے محو اندر انوار تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۲۰ کدی خالی کوئی نہ آیا تعویذاں والڑیئے — جو گیا سو مطلب پایا تعویذاں والڑیئے
اوتھے رب رسول دا سایا تعویذاں والڑیئے — جیویں حدوں احمد آیا تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۲۱ توں بھی چل اوسے دربار تعویذاں والڑیئے — اگے ولیاں دے سردار تعویذاں والڑیئے
جا روویں زار و زار تعویذاں والڑیئے — تیری سن سی سب پکار تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۲۲ جہڑے وندے اوس دربار تعویذاں والڑیئے — سخی کردا اُنہاں پیار تعویذاں والڑیئے
دیندا اک نظر تھیں تار تعویذاں والڑیئے — ہوندے واصل لکھ ہزار تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۲۳ اُس سخی دے وچہ محل تعویذاں والڑیئے — پئے عقدے ہوندے حل تعویذاں والڑیئے
بیٹھے طالب لوہا مل تعویذاں والڑیئے — توں بھی سہرے دے نال ہُن چل تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۲۴ جالُو ہے تے بُہ دربان تعویذاں والڑیئے تینوں سخی لیونگا دان تعویذاں والڑیئے
ہو سیں عارف حق سبحان تعویذاں والڑیئے سخی بے ماتاں دی امان تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

۲۵ بھریں سخی دا اسد اسلام تعویذاں والڑیئے رہیں دل دے نال غلام تعویذاں والڑیئے
ہوسی تینوں فیض تمام تعویذاں والڑیئے سخی پالے خاص عوام تعویذاں والڑیئے

نی اوڑھ اوڑھ ماہنگا مار تعویذاں والڑیئے
تیرے گل کلمے دا ہار تعویذاں والڑیئے

مدح سُلطان باہُو صاحب رحمۃ اللہ علیہ

از مولوی نور محمد صاحب بٹوی رحمۃ اللہ علیہ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

۱ حمد سپاس ہزاریں لکھیں واحد توں سبحان کو لکھ ور لکھ درود کروڑیں ختم نبیؐ زمان کو
بر آل اتے اصحاباں کلی ہر یک عالیشان کو پیر پیارے دلبند نیارا شاہ میراں جیلان کو

کارن مدح صفات جمیلاں مشرح تفیا بیان کو
اللہ سائیں آپ نوازیا توں باہُو سلطان کو

۲ وچ حضور نبیؐ صاحب دے رتبہ تیرا عالی ملک ملک دربار تیرے تے ہر دم رہن سوالی
جو آوے سو مقصد پاوے کوئی نہ جاوے خالی بلند مراتب شان وڈیائی ہین منصب دار کمالی

پیر پیارا بہوں سہارا والی شاہ جیلان کو
اللہ سائیں آپ نوازیا توں سخی سُلطان کو

۳ کُل غوث قطب ولیاواں دے وچہ توں سُلطان حقانی عالم عامل کامل تقویٰ وصلش قرب نشانی
مدرس درس تدریس ہوتی عالم علم ربانی والی ملک لا ابنت دے وچہ بانی دین مبانی

نال توجہ اسم ذاتی دے بخشائیں فیض جہان کو
اللہ سائیں آپ نوازیا توں سخی سُلطان کو

صاحب جود عظیم سخاوت بخشش گنج الٰہی
روشن کرم تساڈا ظاہر ماہ کنوں تا ماہی
حاتم جیہے لکھ کروڑیں توں کنوں کرن گدائی
سائل آون دربار تیرے تے خیر پاون بادشاہی
دین دنی وچہ تھیوں حاکم کر جاری فرمان کو
اللہ سائیں آپ نوازیا توں سخی سلطان کو

خصائل خلق ہدایت خلقاں عنصر ذات قدیمی
جلباب جبلی تے طبقات طبیعت گل گستر باد نسیمی
شگفت شگوفہ تے خوش گفت عجائب متکلم کلام کلیمی
چشمہ آب حیات مثالے یا در گوہر شان یتیمی
مثل مسیح مثال معنبر سوسن سہل زبان کو
اللہ سائیں آپ نوازیا توں باہو سلطان کو

میں بھی نال الیقین ارادے کامل صدق صفائی
ہر گل باغ چمن وچہ سایاں ہیں تیری کراں وڈائی
تھی غرق ازیا تا فرق گناہوں جے میں عمر عزیز ونجائی
پھاہیم امید نہ دسیم بدن توں کارل دی آشنائی
دست بر دست گلو در پٹکا آدم نال شفیع قرآن کو
اللہ سائیں آپ نوازیا توں سخی سلطان کو

سخی شاہ گدا سلطان معظم دانشمند سیانے
لکھ باہاں بنہ سلامی در تے حرم پئے تمانے
توں سلطان سبھو کجھ سر دا تا کر سائیں بیگانے
میں لوٹی توں آب حیاتی تھیوں تن برگ کملانے
دیویں آب ماں سرسبز ہمیشہ رلیں آوے رضوان کو
اللہ سائیں آپ نوازیا توں باہو سلطان کو

بحر محیط نہ ساحل دسے حلم تینڈے دی کھاندی
کھاویں موج اچھلیں موتی جا نہیں کائی واندی
مشرق مغرب سبھ فیض رسیدہ در سیل نہ کجھ سماندی
پر گوہر دامن خلق تمامی ہے ریت یقین جیہاندی
سے تخت نشین اقلیم ولایت کمرن فخر ان امن امان کو
اللہ سائیں آپ نوازیا توں باہو سلطان کو

جے میں نہیں سو بہت پیار اسایاں بھٹی لب تیرا شہر دا
ہاں نہ ہوق تہال حرمیں یا شہر قومیں گھر دا
ہرگز کیتی نہ پٹیا ہرگز توڑے جمیاں درخت زہر دا
کر زہر مبدل نال شہد دے جیویں آب حیاتی سر دا
کر عرض حضور حضور پہنچائیں بخشائیں کل عصیان کو
اللہ سائیں آپ نوازیا توں باہو سلطان کو

نور بتیم نمائیں توں توں پاسو ہتا ہک جھاتی — درد فراق تساڈے کٹھا نال ہجر دی کاتی
دیہاں سارم سوز فراقاں تیندر نہ آدم راتی — دیویں نعمت دم کوں نال قدم دے اسم رحیم وچہ ذاتی
دو ہیں جہانیں منصب لہاں ثابت نال ایمان کو
اللہ سائیں آپ نوازیا توں یاہو سلطان کو

مناجات بحضرت سلطان باہو رح

از مولوی محمد حنیف صاحب علیہ الرحمۃ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

صاحب فیض کرم ارشاد — کردا در آیاں نوں شاد
دیندا ایں جھولی گھت مراد — چاہڑے وچہ حضور کمان
سچا سخی فیاض زمان — کامل شیخ صاحب سلطان
ہے اوہ واقف سب علوم — گل حرز اِنہیں جیں معلوم
ونجم دل دے سب غموم — جو ہک لطفوں کرو دھیان
سچا سخی فیاض زمان — کامل شیخ صاحب سلطان
گلّہ ہنر دا اوہ عامل — راز الٰہی دا اوہ حامل
اکمل خاص مکمل کامل — واصل موصل قطب زمان
سچا سخی فیاض زمان — کامل شیخ صاحب سلطان
اِس دے ہتھ مفتاح کنوز — ہیں معلوم علوم رموز
گل حوادث تھیں محروز — ہووں آے اس استان
سچا سخی فیاض زمان — کامل شیخ صاحب سلطان
اُس کنوں کنجی ہرا سرار — لکھ خزائن نور انوار
جیندے بخت ہوون آیار — پہنچے آکر ایس دکان

سچا سخی فیاض زمان کامل شیخ صاحب سلطان
جو کوئی تمن یقین لیاوے راز مبیعہ جھولی پاوے
دل توں دلوے عشق لیجاوے ہو کر پروا الیس مکان
سچا سخی فیاض زمان کامل شیخ صاحب سلطان
سچلا ہے دکان عطار کھنڈ یا مشک خوء دھن چودھا
جس کنوں ہو رہا ہبکار پہنچا ہند تے خراسان
سچا سخی فیاض زمان کامل شیخ صاحب سلطان
ہر کوئی عطر لین توں آیا وچ چھیڑاں نام دھرایا
توں بھی مہر کتھوں کرسایا کریں عطا عطر داد ان
سچا سخی فیاض زمان کامل شیخ صاحب سلطان
تینوں چا سکھا عطاری عطر کڈھاں میں خاصہ کاری
لے لے جائے خلقت ساری حرمت برکت شاہ جیلان
سچا سخی فیاض زمان کامل شیخ صاحب سلطان
ربند سودا کریں ہمیشاں رب دا نام دلویں درویشاں
مرہم لیندا ایں دلیں ریشاں مشکل کردا ایں سب آسان
سچا سخی فیاض زمان کامل شیخ صاحب سلطان
کرنا ہیں غور میرے دل جانی حرمت برکت شاہ جیلانی
میں ہاں جیندے وس وکانی پل پل جان کراں قربان
سچا سخی فیاض زمان کامل شیخ صاحب سلطان
توہیں میرا تکیہ ماناں لوں لوں جیندا عشق سماناں
توں بنا راہ نہ کوئی جاناں توہیں قبلہ دین و ایمان
سچا سخی فیاض زمان کامل شیخ صاحب سلطان
دم دم روح طواف کریندا اصلی کعبہ وچ جلیندا
ایسے ذوق کتھوں خوش جیندا کردا اسرا اسرار بیان

سچا سخی فیاض زمان — کامل شیخ صاحب سلطان
دل نوں لکھ اسرار بتائے — ذوقی علم رموز پڑھائے
مخفی سر جذبات سکھائے — کردا جاری اُپر زبان
سچا سخی فیاض زمان — کامل شیخ صاحب سلطان
پل پل سبق دیوے کلمات — بخشے بحر کنوں رشحات
گوہر حقائق ذات صفات — رازِ معیت با انسان
سچا سخی فیاض زمان — کامل شیخ صاحب سلطان
دیویں موج وجود شہود — وہمی ہستی سب نابود
قرب منازل وچہ صعود — کریں ترقی ہر ہر آن
سچا سخی فیاض زمان — کامل شیخ صاحب سلطان
اُس دا کیا کیا شکر اظہار — کردا بہت حقیقت بیچار
ناہیں آندا وچہ شمار — ظاہر باطن لکھ احسان
سچا سخی فیاض زمان — کامل شیخ صاحب سلطان
اُس دی طرف سفارش چاہاں — سائیں ہتھ دوائیں باہاں
اس بیکس دی لاج نساہاں — اس دا تینوں حال عیان
سچا سخی فیاض زمان — کامل شیخ صاحب سلطان
نیں تے جہات کرم دی پائیں — پل پل سوہنا مکھ وکھاویں
دوجگ اندر لاج رکھائیں — دیویں ہر غم توں امان
سچا سخی فیاض زمان — کامل شیخ صاحب سلطان
جس دم وچہ حضور سدھاویں — بیکس خادم نال لیجاویں
سرورِ عالم نوں فرماویں — بردہ پھڑیا ہے عصیان
سچا سخی فیاض زمان — کامل شیخ صاحب سلطان
چنگا عمل نہ سہی وچہ کوئی — گڈیوس نہ کوئی ہیچ نیکوئی
ہوئی جو کجھ اُستوں ہوئی — آخر دم تاں ہے حیران

سچا سخی فیاض زمان کامل شیخ صاحب سلطان
تیری امیری مدح کریندا حق دا احمد بجا انیندا
پل پل تس دے نام کو کہندا قلباں روحاں نال لسان
سچا سخی فیاض زمان کامل شیخ صاحب سلطان
قادری اپنا لقب کراوے وچ مدح دے عمر لنگھاوے
سر پر تس دا نام رکھاوے حمدا صدقوں خاک استان
سچا سخی فیاض زمان کامل شیخ صاحب سلطان
ہتھ بنھکے نت عرض کریندا نیوں نیوں عجز کنوں پکریندا
ہردم تیرا نام سمریندا ناہیں اس وچہ شک گمان
سچا سخی فیاض زمان کامل شیخ صاحب سلطان
ہویا لازم شرم تساہاں اس نوں حق دی طرف لیجاہاں
ہتھوں بھر بھر جام دواہاں کرناں مست خمر عرفان
سچا سخی فیاض زمان کامل شیخ صاحب سلطان
ذاتی بہت اندر گمتسام غیب الغیب لاہوت مکان
کرنا اسنوں محو تمام نہ جتھے نام مکان نشان
سچا سخی فیاض زمان کامل شیخ صاحب سلطان
ھو دی مست خمر توحید وہمیں کثرت کنوں بعید
وحدت وچہ رشید وحید پائیں درجہ عالیشان
سچا سخی فیاض زمان کامل شیخ صاحب سلطان
منہ نوں بھر بھر جام لگاوے تاں اس مستی کامل آوے
سِتر اسرار نکات بتاوے کھولو راز رموز قرآن
سچا سخی فیاض زمان کامل شیخ صاحب سلطان
جوڑے دفتر راز الٰہی! سر حقائق نامتناہی
خاص لطائف علم کماہی پاہیں نکتہ بہرہ دان

سچّا سخی فیّاض زمان — کامل شیخ صاحب سُلطان
سُن سُلطان تو عرض ہمارا — توہیں کامل شیخ سہارا
ہردم تیرا اوڈا پسارا — غوغا وچہ زمین آسمان
سچّا سخی فیّاض زمان — کامل شیخ صاحب سُلطان
آت بھت میری عرض پہنچائیں — اِس وچہ ہک پل ڈھل نہ لائیں
حضرت شاہ جیلان دکھائیں — تینوں قسم سچے سبحان
سچّا سخی فیّاض زمان — کامل شیخ صاحب سُلطان
وُتوں شاہاں عرض نہ کہیئے — ویکھ غربت اپنی ڈریئے
ایہو دردو اندر وچہ جریئے — بیٹھے اپنا قدر سنجان
سچّا سخی فیّاض زمان — کامل شیخ صاحب سُلطان
بہت کلام کنوں ننگ آون — درتوں متاں چا اُٹھاون
متاں چین متھے پر پاون — دل پر آجاوے جولان
سچّا سخی فیّاض زمان — کامل شیخ صاحب سُلطان
اوڑک رکھ اُمید حنیف — ہووم شفقت یار شفیق
رحمت کرسی اوپر ضعیف — جیندا نام سخی سُلطان
سچّا سخی فیّاض زمان — کامل شیخ صاحب سُلطان

مناجات بجناب حضرت سُلطان باہُوؒ

از تصنیف حافظ بہار صاحب علیہ الرحمۃ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

اللہ پاک نوازیا تینوں — سب سلطانی منصب جینوں
پکڑ حضور کھیوے بینوں — ویکھاں راہ چنگیائی دا
نام اللہ سُلطان صاحب — میں آندا ہُو گدائی دا

پاک محمدؐ شرف دتوئی حضرت پیر وزیر کیتوئی
منصب سب سخا ڈھیوئی لاج دامن دی لائیدا
نام اللہ سلطان صاحب میں آندا پلو گدائیدا

شاہ تیرا گدا کہیندے ملک مقرب حقہ لیندے
پیر فقیر بھی پئے تکیندے خاص تیری چنگیائی دا
نام اللہ سلطان صاحب میں آندا پلو گدائیدا

در تیرے تے آئے سوالی سن سخا تساڈی چالی
سوالی مول نہ توریو خالی شرم اپنی فرمائیدا
نام اللہ سلطان صاحب میں آندا پلو گدائیدا

فیض تساڈا بحر عمیقی لہر بحر وں کھول دقیقی
محرم سترا سرار حقیقی جینوں آپ سمجھائیدا
نام اللہ سلطان صاحب میں آندا پلو گدائیدا

عشقوں شوق شراب دلواؤ بھر بھر کاسے مست پلاؤ
اس روح نوں ھو دا سبق پڑھاؤ بھلے نہ مول بھلائیدا
نام اللہ سلطان صاحب میں آندا پلو گدائیدا

صدی چودھی سو تیرھواں آیا ڈھانگا تساں خوب مچایا
زوری عالم پکڑ منگایا منگن شوق الہی دا
نام اللہ سلطان صاحب میں آندا پلو گدائیدا

چال سخیاں نہیں ایہ ٹھیک در در پھیر منگاون بھیکھ
ہم تے کریو لطف عمیق بخش دیہو بادشاہی دا
نام اللہ سلطان صاحب میں آندا پلو گدائیدا

نگاہ تساڈی ہے کم کردی سب حجاب کھاون جا گردی
لوں لوں اندر لہر بحر دی ھو ھو سیر کرائیدا
نام اللہ سلطان صاحب میں آندا پلو گدائیدا

حاصل سب مقصود جتھا بندے | ہووَن کل مطلوب تنہاں دے
کرو نظارہ او پر دلاندے | ہووے لقا الہٰی دا
نام اللہ سلطان صاحب | مَیں آندا پلّو گدائیدا
مشرق مغرب دھماں پیاں | وچہ مدینے خبراں گیاں
ذکر کریندی پپل لیاں | بخشو راہ صفائیدا
نام اللہ سلطان صاحب | مَیں آندا پلّو گدائی دا
خاص خدا دی ذات وکھائیو | نبی رسول دے کول بہائیو
حضرت پیر توں بانہہ پھڑائیو | صدقہ ذات سخائی دا
نام اللہ سلطان صاحب | مَیں آندا پلّو گدائی دا
سن کجھ عرض اس بہاڑ غریبے | دیہو نصیب اس بے نصیبے
دو ہیں جہانیں لے حبیبے | دامن ہیٹھ لگائیدا
نام اللہ سلطان صاحب | مَیں آندا پلّو گدائیدا

مناجات بجناب حضرت سلطان باہوؒ علیہ الرحمۃ

از مولوی غلام حسن صاحب رحمۃ اللہ علیہ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

بہرہ مند نبیاں دا جاتاں تینکوں | ارجمند ولیاں دا جاناں تینکوں
حلیہ نور کنوں گھتاں بہتاں تینکوں | ہوتاں فیض نبی دا تبھاؤ تیندا
حضرت باہو سچا سب آہو میندا
سہندا نہیں وشاہاں کنوں ماناں ایڈا
سنیاں فیض تہو کو ویکھے جو کینوں | ڈٹھے باہجھ نتیجہ لیو کیجے کینوں
سورج مکھ ولی کا جھبجے کینوں | ہوتاں فیض نبی تبھاؤ تیندا
حضرت باہو سچا سب آہو میندا
سہندا نہیں دے شاہاں کنوں ماناں ایڈا

دُکھ بھیرن اوپر مجبُور تھیں
رخصت حق دی کنوں معزول نہیں
ہُن تاں کوک ہیاں سُنڑ امول نہیں
ہو تاں فیض نبیدا انجھاؤ تینڈڑا

حضرت باھُو وسنجاسب آہو میںڈڑا
سُہندا نہیں وے شاہاں کنوں ماناں ایڈا

وچہ کم جہان دے آؤ تدائیں
بار ہمت دے نال اُٹھاوندا ہیں
ساڈی واری کیوں کنڈولا دیندا ہیں
ہو تاں فیض نبیدا انجھاؤ تینڈڑا

حضرت باھُو وسنجاسب آہو میںڈڑا
سُہندا نہیں وے شاہاں کنوں ماناں ایڈا

تینڈڑے سر تے چھتر ولایت دا ہے
اوپر علیں دے عین عنایت دا ہے
مور کر ذکر تہو کا کرامت دا ہے
ہو تاں فیض نبیدا انجھاؤ تینڈڑا

حضرت باھُو وسنجاسب آہو میںڈڑا
سُہندا نہیں وے شاہاں کنوں ماناں ایڈا

کدیں عرض غریباں دا چھولنا ئیں
میںڈی واری خدا اگے لو لتا ئیں
یدھا کم غریباں دا کھولنا ئیں
ہو تاں فیض نبیدا انجھاؤ تینڈڑا

حضرت باھُو وسنجاسب آہو میںڈڑا
سُہندا نہیں وے شاہاں کنوں ماناں ایڈا

شاہاں اوپر شاہ سُلطان ہوئیوں
عالیشان بلند مکان ہوئیوں
ساڈی چشماں کنوں کیوں نہاں ہوئیوں
ہو تاں فیض نبیدا انجھاؤ تینڈڑا

حضرت باھُو وسنجاسب آہو میںڈڑا
سُہندا نہیں وے شاہاں کنوں ماناں ایڈا

قسم حق دی آسو ہتاں جہان تینڈڑا
سارا ملک خدائی جہان تینڈڑا
وچہ ہتھ تصرف ہے ناؤں تینڈڑا
ہو تاں فیض نبیدا انجھاؤ تینڈڑا

حضرت باھُو وسنجاسب آہو میںڈڑا
سُہندا نہیں وے شاہاں کنوں ماناں ایڈا

مَیں ناؤں اللہ رسُول دا آنساں جے تینڈے فیض کولوں خوش رہنا نساں جے
مینڈے پاس آویں کھٹی جانساں جے ہوناں فیض بنیدا انبھاؤ تینڈا

حضرت باھُو ونجا سب آہو مینڈا
سُہندا نہیں وے شاہاں کنوں ماناں ایڈا

حسن نور کنوں کیوُں ظہیر ہوتا وچہ جال دے سخت اسیر ہوتا
حسن وانگ تینڈے دا منگیر ہوتا ہوتاں فیض بنیدا انبھاؤ تینڈا

حضرت باھُو ونجا سب آہو مینڈا
سُہندا نہیں وے شاہاں کنوں ماناں ایڈا

مُناجات بجناب حضرت سُلطان باھُو صاحبؒ

از تصنیف حافظ پہاڑ صاحب علیہ الرحمۃ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

الف ایمان دیو اور تھیں یا سُلطان حقانی ہو وے جمعیت خاطر باطن عصمت یمن زبانی
نال ہدایت فیض فضل دے کھولو گنج معانی دوہاں جہاناں دے غم کولوں رکھو امن امانی

یا سُلطان حبیب خدا دے بخشو گنج اسیراں
نام خدا دے کرم ہو طالب معاف کرو تقصیراں

تُوں حبیب خدا صاحب دا رتبہ تینڈا عالی غوث قطب دربار تیرے تے ہردم کھڑے سوالی
جو آوے سو مطلب پاوے کوئی نہ ونجے خالی بندیاں نوں چا غنی کریندا ئیں نال کرم دی جالی

یا سُلطان حبیب خدا دے بخشو گنج اِکسیراں
نام خدا دے کرم ہو طالب معاف کرو تقصیراں

تو ہیں شاہنشاہ معظم وچہ زمین اسماناں چودہیں طبقاں دھاز کا تینڈیاں والی وِلی ہاں جہاناں
جیتوں چاہیں پلو چہ بخشیں دولت مال خزاناں صفت تساڈی دی نہ ہوون گُن نال سرو تراناں

یا سُلطان حبیب خدا دے بخشو گنج اِکسیراں
نام خدا دے کرم ہو طالب معاف کرو تقصیراں

میں عاجز دربار تیرے تے ہر دم کھڑی پکاراں — شافی دست مبارک مرشد دارو ہر بیماراں
دھو و عیب تمامی میرے نال فضل دے یاراں — شوق الٰہی نال لیوا ہو غنچہ دل گلزاراں

یا سلطان حبیب خدا دے بخشو گنج اکسیراں
نام خدا دے کرہو طالب معاف کرو تقصیراں

حق تن پاک دا نام تساںنوں نالے حضرت میراں — شاہ عبدالرحمٰن دا صدقہ بخشو دان اسیراں
ایہ آسان تساڈے اگے پیر بناون پیراں — وچہ تمامی غوثاں قطباں نوں ہیں شمس منیراں

یا سلطان حبیب خدا دے بخشو گنج اکسیراں
نام خدا دے کرہو طالب معاف کرو تقصیراں

جو کوئی ہوئی بے ادبی میتھوں معاف کرو جا سبھے — نوں جیہا لکھ دا نام شاہ ہور نہ کوئی لبھے
لکھ ہزار جماعتاں آون قدم چمن آ سبھے — ایتھے اوہ شئے حاصل ہووے جو دنیا وچہ نہ لبھے

یا سلطان حبیب خدا دے بخشو گنج اکسیراں
نام خدا دے کرہو طالب معاف کرو تقصیراں

نام خدا رسول و جیلانی محکم کرو عقیدہ — ہر دم نال حضور تساڈے ہو وم منور دیدہ
ہر لوں لوں وچہ عشق باہو دا خالص مخلص چیدہ — روحی قلبی سری خفی باکوں پاک وحیدہ

یا سلطان حبیب خدا دے بخشو گنج اکسیراں
نام خدا دے کرہو طالب معاف کرو تقصیراں

غلام باہو فرزند شاہاں دا قطب الدین ولیاں — فیض فضل فرزند نرالہ صدقہ شان نبیاں
ہر عاجز نوں کرے نوازش بخشے دان غنیاں — اہل شرع دی کرے حمایت دشمن خاص بقیاں

یا سلطان حبیب خدا دے بخشو گنج اکسیراں
نام خدا دے کرہو طالب معاف کرو تقصیراں

لائق صفت تساڈی دی میں کیونکر لائق ہوواں — آب کوثر دے آب کینوں توڑے نسے زبانوں دھوواں
تاں بھی نعت کمال بے ادبی توڑے لڑی پروواں — اس شہر مناکی کولوں مرشد رات دہاں یہ روواں

یا سلطان حبیب خدا دے بخشو گنج اکسیراں
نام خدا دے کرہو طالب معاف کرو تقصیراں

مناجات بحضرت سلطان باہو صاحب

ازحضرت حافظ سلطان سکنہ سنگھوں والا

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

جلوہ شمس کمال تیرے دار وزیر وز سوایا ہے — فیض تیڈا وچہ جگ دے روشن غوغا آن مچایا ہے

مطلع نور انوار الٰہی مخزن راز رموز کمایا ہے — واہ واہ پردہ پاڑ سیلہے شمس جمال وکھایا ہے

سوہنا مرشد ولیس وٹا کے شور شہر وچہ ڑبا آکے — احد وں پردا میم دا پا کے احمد نکر آیا ہے

حسن تیریاں دھماں پیاں ملکاں دلو چہ خبراں گیاں — عشق تیر اکر تھیاں تھیاں آن جھنور نوایا ہے

عشق تیڈی رحمت بھاری غم وچہ گذری عمراں ساری — رات ڈہاں وچہ گریہ زاری صبر آرام وچایا ہے

شیر مریلا درد ہجر دا ہر دم پیوے خون جگر دا — عشق تیرے چھک تیر قہر دا جان جگر وچہ لایا ہے

عشق تیرے کاری چاٹ لگائی فہم فکر دی خبر نہ کائی — چھوڑ گیا سب عقل دانائی جام جنون پلایا ہے

توں سلطان کریم الٰہی فیض تیڈے آدھم مچائی — ہر توں جاری اسم الٰہی کلمہ خاص پڑھایا ہے

منظر رحمت شاہ میراں مظہر فیض عنایت احساں — ہک نظر تے کر دا سلطان وانگ ہما سٹ ہلایا ہے

مناجات بجناب حضرت سلطان باہو صاحب

ازمیاں فقیر صاحب رحمۃ اللہ علیہ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

ہجر تساڈے پیٹیاں بدھیاں مول نہ جاون پٹیاں — سٹے سٹے اور کر تھکیاں دکھائیں دیدار چھوائیں میڈا یارا

راہی پندی نام اللہ دے گجھڑی جہاندی جائیں میڈا یارا — ہادی مرشد والے ڈیرے ونجھ پیغام پہنچائیں میڈا یارا

ونجھ آکھیں سہرا بانوالے کوں مینوں دامن ہیٹھ لکائیں میڈا یارا

ونجھ آکھیں سخی سلطان کو انہوں مینوں دامن ہیٹھ لکائیں میڈا یارا

ونج ہر حجاب پردہ گیا نقش محل دا او سنوں رہیا — میں ہل دروازہ تساڈا پیا و درتہ رلائیں میڈا یارا

راہی پندی نام اللہ دے گجھڑی جہاندی جائیں میڈا یارا — ہادی مرشد والے ڈیرے ونجھ پیغام پہنچائیں میڈا یارا

ونجھ آکھیں سہرا بانوالے کوں مینوں دامن ہیٹھ لکائیں میڈا یارا

سِر تے چائم گنڈھڑی بھاری چا کر آیم اوگن ہاری — مَیں پیاں سام تمہاری شان دو جہانی پائیں میڈیا یارا
راہی پندی نام اللہ دے گُجھڑی جھاندی جائیں میڈیا یارا — ہادی مرشد والے ڈیرے ونجھ پیغام پہنچائیں میڈیا یارا
ونجھ آکھیں مہر بانو والے کوں میتوں دامن ہیٹھ لکائیں میڈیا یارا

تھل مارو دی پینڈ کریہان بھار اکھیاندی ڈو دی لیبال — ونجھ اُٹھائیں سائل تھیساں اپنا راز وکھائیں میڈیا یارا
راہی پندی نام اللہ دے گُجھڑی جھاندی جائیں میڈیا یارا — ہادی مُرشد والے ڈیرے ونجھ پیغام پہنچائیں میڈیا یارا
ونجھ آکھیں مہر بانو والے کوں میتوں دامن ہیٹھ لکائیں میڈیا یارا

رنگ سہرا ماج وہڑا میرا آن لتھا سُلطان دا سہرا — کُل مخلوقوں رُو دُپ دھیرا جگ وچ ہوئی روشنائی میڈیا یارا
راہی پندی نام اللہ دے گُجھڑی جھاندی جائیں میڈیا یارا — ہادی مُرشد والے ڈیرے ونجھ پیغام پہنچائیں میڈیا یارا
ونجھ آکھیں مہر بانو والے کوں میتوں دامن ہیٹھ لکائیں میڈیا یارا

ایہ جند میری لباں تے آئی ویکھا دیدار نہ ماریں وو ماہی — سِکدیاں سِکدیاں عمر ونجائی سِکدیں نیوں دو ست ملائیں میڈیا یارا
راہی پندی نام اللہ دے گُجھڑی جھاندی جائیں میڈیا یارا — ہادی مرشد والے ڈیرے ونجھ پیغام پہنچائیں میڈیا یارا
ونجھ آکھیں مہر بانو والے کوں میتوں دامن ہیٹھ لکائیں میڈیا یارا

سُلطان حق ہنا آیا دیس وٹا کے مُنہ تے گھونگٹ بُرقعہ پا کے — نور محمد نام دَھرا کے واہ واہ رمز وکھائیں میڈیا یارا
راہی پندی نام اللہ دے گُجھڑی جھاندی جائیں میڈیا یارا — ہادی مُرشد والے ڈیرے ونجھ پیغام پہنچائیں میڈیا یارا
ونجھ آکھیں مہر بانو والے کوں میتوں دامن ہیٹھ لکائیں میڈیا یارا

مُناجات بجناب حضرت سُلطان باہُو صاحب رحمۃ اللہ علیہ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

حمد و ثنا اُس رب نوں — جِس پیدا کیتا سب نوں — توں ویکھ قدرت پاک نوں
فرشِ زمین کر صفا — ہیں ہر کسانِ زیر پاء — بالا کیا افلاک کوں
مُرسل نبی ظاہر ہوئے — اِس بھید سے باہر ہوئے — احمدؐ لوہنا لولاک کوں
غوث و قطب سب اولیاء — ہیں پس روانِ مُصطفےٰ — راہے شریعت رہنما
ہے فیض عالم پیر کامل مصدرِ لطفِ خُدا
ہے مشہور الکل اولیا سلطان صاحب بادشاہ

ہین دست لبستہ سب سلامی | رات دن وچہ ہین غلامی | ہندا تے خراسان دے
کرم تیرا عام ہے | ہر صبح تے ہر شام ہے | میںوں دامن ہیٹھ امان دے
طالباں را انتظاری | عاشقاں را بیقراری | فیض والادان دے
مُرشد کریں جے غور جی | مطلب کرو فی الفور جی | میںوں وکھاؤ خود لقاء

ہے فیض عالم پیر کامل مصدرِ لُطفِ خدا
ہے مشہور اکُل اولیاء سُلطان صاحب بادشاہ

جے کرم کرو بیکار تے | اِس بندہ او گنہار تے | کچھ دُور نہیں سرکار تے
نال رحم جے تُساں بھالدے | وچہ پلک غم چا ٹالدے | کرو نظر اِس لاچار تے
جے سگ ہوواں دربار دا | شیہاں نوں کرللکاردا | ہے اُمید توں سردار تے
رہبر تُساں گم گشتگاں | ساقی ہوئے تشنہ لباں | ہو چشمۂ نورِ ھُدا

ہے فیض عالم پیر کامل مصدرِ لطفِ خُدا
ہے مشہور اکل اولیاء سلطان صاحب بادشاہ

ایہ محل شعلہ طُور دا | ہے قُبّہ نیر انور دا | مطلع خاص حضُور ہے
تُساں عاشقاں دے بادشاہ | ہو عارفاں دے پیشوا | تیرا تکیہ عرش ضرور ہے
وچہ فقر دے لاثانی ہو | شہباز لامکانی ہو | وچہ دو جہان ظہُور ہے
اسم ذات ہے خیر تیرا | دُور کرو سب وَیر میرا | ہور کرو سینہ صفا

ہے فیض عالم پیر کامل مصدرِ لطفِ خُدا
ہے مشہور اکل اولیاء سلطان صاحب بادشاہ

ایہ نفس و شیطان معزول کر | وچہ درگاہ چا مقبُول کر | حاضر پاس رسُول کر
کر نامہ چاک حساب دا | کر چاک دفتر حجاب دا | شغلے حضور مشغول کر
غفلت میری سب دُور کر | دِل میرا ایہی پُر نور کر | مطلب کل حصُول کر
اسم اعظم دا خیر دے | ہین گنج سخا کیوں دیر ہے | بہرِ خُدا ہو بارضا

ہے فیض عالم پیر کامل مصدرِ لطفِ خُدا
ہے مشہور اکل اولیاء سلطان صاحب بادشاہ

رتی تیرے دربار دی ہوندی میلی رنگ نہ ہار دی اوہ صادق وچہ وپار دے
کردے سیر عشق بازار دے ہوندے مست نال خمار دے ہوون شاغل نال دلدار دے
نہیں حاجت کجھ تقرار دی نہیں وحشت اُہناں دار دی ہوندے پورے وچہ اقرار دے
جیں تے ویکھو خاص نظیر جے کرو روشن اوس ضمیر جے سب دُور کرہ حرص وہوا

ہے فیض عالم پیر کامل مصدرِ لُطفِ خُدا
ہے مشہور اکل اولیا، سلطان صاحب بادشاہ

جو ہووے عاصی بےحساب دے آوے لائق ہو عذاب دے کردے رحم تُساں بہرِ اللہ
ویکھو میں بہت بدکار ہوں بےحد بے شمار ہوں نال شفقت کرو رفع گناہ
جینکاوں اوکھی بنے کار جی کرے نام تیرے پکار جی آویں جلد حضرت بادشاہ
تُساں نال شتابی آوندے اُس دی حاجت چامٹا وندے ہے خاصہ جُملہ مُصطفےٰ

ہے فیض عالم پیر کامِل مصدرِ لُطفِ خُدا
ہے مشہور اکل اولیا سُلطان صاحب بادشاہ

کرد اعرض ایہ غریب جی توں رب دا خاص حبیب جی دیہو خیر اپنی شان دا
سائل جو تیرے آوندے جھولی مطالب پاوندے بحرا لے ایمان دا
خوش ہون ستیاں ساریاں تے بحر سوہاگے یاں تاریاں ایہ شان ہے سُلطان دا
کیہ ہم حبیبکا خاص مُرید جی چا بہالو فضل دی دید جی تم میرے ہو مُشکل کُشاء

ہے فیض عالم پیرِ کامِل مصدرِ لُطفِ خُدا
ہے مشہور اکل اولیا سلطان صاحب بادشاہ

مُناجات

از مولوی غلام حسن صاحب علیہ الرحمۃ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

صفت ثنا سب سوہندی ہر دم قادر سبحان کو جیں قدرت نال اُپایا آپے زمین زمان کو

نبی رسول محمدؐ دتوسو دستاویز جہان کو — شاہد کیتو سو علم اوسے دا عَلَّمَهُ الْبَیَانَ کو
صدیقؓ و عمرؓ و عثمانؓ و علیؓ و نجھ پہتے سب رضوان کو — مہر اکیتو سو کل ولی دا غوث اعظم جیلان کو

اللہ محمدؐ پیر نواتریا توں باہو سلطان کو
اللہ محمدؐ پیر ودھایا میراں دے دیوان کو

۲ توں دیا مان نا متنا ہد انامہ نور اللہ دا — قطب حقیقت معدن حکمت صاحب پانگاہ دا
درج دیانت برج امانت ہادی کامل راہ دا — نو نبراسی نور اناسی زاہد دولت جاہ دا
شیخ شیوخی سنخ سنوخی منظر شاہنشاہ دا — علم صفات تساڈی ہوئی آبحیات زبان کو

اللہ محمدؐ پیر نواتریا توں باہو سلطان کو
اللہ محمدؐ پیر ودھایا میراں دے دیوان کو

۳ وچہ ولایت مالک ہدایت توں سلطان کمال ہیں — نور شہود شہادت دے وچہ شاہد حسن جمال ہیں
نشان فضیلت کارن ولاتوں لئے انت نوال ہیں — پاک نظر سے کامل کردا کن فیکون مثال ہیں
فرصت ایڈی قسمت میڈی پاتوں حور خیال ہیں — جا کجیانہ ویکھیں سایاں ویکھیں اپنے عالی شان کو

اللہ محمدؐ پیر نوازیا توں باہو سلطان کو
اللہ محمدؐ پیر ودھایا میراں دے دیوان کو

۴ کتاں بٹیرے سٹ پچھیرے آیاں توں شہباز دول — زور تقنیل دھکے آیا توں حجاز جہاز دول
نام خدا و رسول آندم توں غریب نواز دول — شاہ حسنین تے غوث الاعظم آندم محرم راز دول
سارسد تھکاں ساہ نہ لکھاں رکھو گوش آواز دول — ایہ تماناں وت کہیں بھاناں گھتم ہتھ داماں کو

اللہ محمدؐ پیر نوازیا توں باہو سلطان کو
اللہ محمدؐ پیر ودھایا میراں دے دیوان کو

۵ توں کبریت الاحمر ہو لوں ول نیتوں گھولدیاں — نال پہیر باندے ہیں خادم ہوکے نام تیندے توں گھولدیا
فیض تیندے وچہ نشانہ ذرہ بخت اپیاں جھولدیاں — جنہیں اتے آن نہ سنکاں دل وچہ حاجت بولدیاں
کئیں محروم تے کئیں وت محرم بلھاں کتر بیٹولدیا — توں کہنوں خالی کوئی نہ جاوے لعنت برے گمان کو

اللہ محمدؐ پیر نوازیا توں باہو سلطان کو
اللہ محمدؐ پیر ودھایا میراں دے دیوان کو

حاضر غائب جان برابر سو ریم عالی ذات کو
شوق تینڈا میں جھم چھٹ چایا سنیم تینڈی وات کو
ہاں مشتاق تسّا میشاقی آنی آب حیات کو
راج گھیلا آکہ میلا سن میری ہک بات کو
شمع نور حضور دی نالے دن کر میری رات کو
کرن امین ملائک رحمت ویکھاں شاہنشاہ جہان کو

اللہ محمد پیر نوازیا توں باہو سلطان کو
اللہ محمد پیر وڈھایا میراں دے دیوان کو

اوگن ہار گھن نہ دھار او اسطائی رب دے نام کا
مار لیا مینوں دُکھ نت نیارے شرم لوی کجھ سام کا
کھڑا اڈیرا اوال گگ اوداں ہاں مشتاق سلام کا
زید العمر میں بہت پچھانیاں زید العمر نظام کا
خواجہ نائیں میں گوک پہنچائیں پالیں شرم غلام کا
غلام حسن ہن مجرا کر کے چمیں قدم آستان کو

اللہ محمد پیر نوازیا توں باہو سلطان کو
اللہ محمد پیر وڈھایا میراں دے دیوان کو

مناجات بجناب حضرت سلطان باہو علیہ الرحمۃ

از تصنیف حافظ محمد صاحبؒ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

۱ عرشوں آیا پیر حقانی
ہور نہ کوئی اُس دا ثانی
تطہیر دا مالک وہ ہیں جہانیں
خبراں پکّیاں آیاں نی
کامل پیر اعوان لدھوسی
کُل مراداں پایاں نی
کامل پیر سلطان لدھوسی
جیں ہن وچہ لوٹیاں لایاں نی
سایاں اُجڑیاں پھیر وسایاں نی
سایاں وسمیاں پھیر جگایاں نی

۲ شعلہ نور حضوروں آیا
احد احمد خود ویس وٹایا
ایس امر وچہ فرق نہ پایا
رمزاں خوب رلایاں نی
کامل پیر اعوان لدھوسی
کُل مراداں پایاں نی
کامل پیر سلطان لدھوسی
جیں ہن وچہ لوٹیاں لایاں نی
سایاں اُجڑیاں پھیر وسایاں نی
سایاں وسمیاں پھیر جگایاں نی

غوث الاعظم عالی جنابے | عنکم اہل البیت خطابے | ڈیرا جیندا اوچہ بغدادے
لا تخف فرمایانی | کامل پیر اعوان لدھوسی | کل مراداں پایاں نی
کامل پیر سلطان لدھوسی | جیں من وچہ لوٹیاں لایاں نی | سایاں اجڑیاں پھیر سایاں نی

سایاں وسمیاں پھیر جگایاں نی

سلطان سخی وا چڑھیا ستارا | روشن ہویا عالم سارا | ذرہ ذرہ چمکن ہارا
جگ دے وچہ روشنایاں نی | کامل پیر اعوان لدھوسی | کل مراداں پایاں نی
کامل پیر سلطان لدھوسی | جیں من وچہ لوٹیاں لایاں نی | سایاں اجڑیاں پھیر وسایاں نی

سایاں وسمیاں پھیر جگایاں نی

سلطان سخی توں کراں دعائیں | شالا جیویں چہر جگ تائیں | دوہیں جہانیں جھنڈ وچہ پائیں
نیں دے وچہ ایہ چنگایاں نی | کامل پیر اعوان لدھوسی | کل مراداں پایاں نی
کامل پیر سلطان لدھوسی | جیں من وچہ لوٹیاں لایاں نی | سایاں اجڑیاں پھیر وسایاں نی

سایاں وسمیاں پھیر جگایاں نی

سئے سیاں نت آون جاون | بھاگی بھریاں تے جاون | منگیاں مراداں جھولی پاون
گوٹاں چار نوایاں نی | کامل پیر اعوان لدھوسی | کل مراداں پایاں نی
کامل پیر سلطان لدھوسی | جیں من وچہ لوٹیاں لایاں نی | سایاں اجڑیاں پھیر وسایاں نی

سایاں وسمیاں پھیر جگایاں نی

رنگن عشق دی چڑھی ضروری | سلطان سخی رنگ پیلی پوری | ایہ یا ہو یا ہو دی دھوری
ہو ہو دھماں پایاں نی | کامل پیر اعوان لدھوسی | کل مراداں پایاں نی
کامل پیر سلطان لدھوسی | جیں من وچہ لوٹیاں لایاں نی | سایاں اجڑیاں پھیر وسایاں نی

سایاں وسمیاں پھیر جگایاں نی

واہ واہ نور نبی دا نوری | شور شہر وچہ تھیا ضروری | خاص وزیر نبی حضوری
جگ دے وچہ روشنایاں نی | کامل پیر اعوان لدھوسی | کل مراداں پایاں نی
کامل پیر سلطان لدھوسی | جیں من وچہ لوٹیاں لایاں نی | سایاں اجڑیاں پھیر سایاں نی

سایاں وسمیاں پھیر جگایاں نی

کامل پیر ہے مُرشد میرا روشن رُخ مہتابی چہرا ڈھونڈ لدھائیں وِچ جنگیرا
جیں لبھاں گل پایاں نی کامل پیر اعوان لدھوسی کل مراداں پایاں نی
کامل پیر سُلطان لدھوسی جیں من وِچ بوٹیاں لایاں نی سایاں اُجڑیاں پھیر وسایاں نی
سایاں وسمیاں پھیر جگایاں نی

حافظ توں اک پاؤ گہناں ہووے تیرے نام نشاناں وچ حضور دے ہووم ٹکاناں
دتیاں رب وڈیایاں نی کامل پیر اعوان لدھوسی گل مراداں پایاں نی
کامل پیر سُلطان لدھوسی جیں من وچ بوٹیاں لایاں نی ساباں اجڑیاں پھیر وسایاں نی
سایاں وسمیاں پھیر جگایاں نی

مُناجات بجناب حضرت سُلطان باہُو صاحب

از محمد فقیر سُلطان صاحب

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

الف اللہ نوں یاد کراں میں جو دم جیندیاں تائیں سرورِ عالم نور کھیں دے لاج میندی گل پائیں
نام مبارک سر پر چایا روز قیامت تائیں سوراں یار تے آل اصحابی جیہڑے اہل ایمان دا
نور فقر دا شعلہ پھر یا حضرت پیر پیراں دا توں منوّر نور الٰہی باہُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

ب بہت ولیاں توں سرداری بادشاہاں دی خوب کچہری
چڑھ دا نال نبیؐ اسواری ہے در تے آئی میں بے چاری
سُن والی ہند خراسان دا توں منوّر نور الٰہی باہُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سلطان دا

ت تیرے در تے جو کوئی آوے واہ واہ منصب اصلی پاوے
باہُو تُرت مُراد پہنچاوے مقصد سارا حاصل ہوندا
میں نے اوس جہان دا توں منوّر نور الٰہی باہُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

ث ثابت صورت یوسف ثانی
صالح محمد فیض رسانی
سر تے چھتر جھلے سلطانی
تکیہ گاہ ہے ہر کسے دا
ہر مومن مسلمان دا
توں منور نور الٰہی باھو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سلطان دا

ج جہان دے وچ وڈیائی
عزت بخشی آپ الٰہی
ہر ہر زمانے وچ سوائی
ہر کوئی کہے محل سوہنے دا
کنگرہ عرش مکان دا
توں منور نور الٰہی باھو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سلطان دا

ح حاجت میری سب مٹائیو
باغ سینے دا کھول دکھائیو
ظاہر باطن چھٹا لائیو
باہوں پکڑ حضور دیکھائیو
روضہ پیر پیران دا
توں منور نور الٰہی باھو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سلطان دا

خ خوف مٹیندائیں چاہر دے
سورن پنکھی جنگل بر دے
ضامن ہوویں روز حشر دے
میں بھی کول رکھیواں تیندڑے
جھنڈا امن امان دا
توں منور نور الٰہی باھو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سلطان دا

د دوا ہے توں بیماراں
در تے سائل لکھ ہزاراں
شفیع ہوویں امید واراں
سوراں تینوں ہیں ہر ویلے
عارف عین عرفان دا
توں منور نور الٰہی باھو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سلطان دا

ذ ذکر تیندڑا مینوں یاد ہر ویلے
ونجھ پیاں وچ مارو بیلے
پکڑیں سایاں مشکل ویلے
لکھ ہزاراں ورد پکاراں
ہر ہر ویلے شان دا
توں منور نور الٰہی باھو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سلطان دا

ر رات دِہاں مَیں نیت سوالی حضرت سایاں دیہ وکھالی
در توں موڑیں مُول نہ خالی ہے واہ واہ سخیاں دی چالی
سُرخ رُو ہر میدان دا توں منوّر نور الٰہی باھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں، ولاون شان سخی سُلطان دا

ز زحمت ڈاہڈی مَیں نپالیاں عاجز آکے در تے پیّاں
ہسن کھیڈن سنگدیاں سیّاں بھالیں نظر نگاہ مہر دی
مَن کے ناؤں قرآن دا توں منوّر نور الٰہی باھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

س سخی ہیں حضرت سایاں چوراں کھڑیاں پھیر دلایاں
اُجڑیاں جھوکاں پھیر وسایاں اس دا ثانی ہور نہ کوئی بلہ
باھُو سخی جوان دا! توں منوّر نور الٰہی باھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

ش شرم نینوں دوہیں جہانیں در تے لکھ ہزار بیگانی!
تینڈڑے جھنڈڑے وچ امانی چھکیں بلخ بخارے تائیں
نالے مُلک ایران دا توں منوّر نور الٰہی باھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سلطان دا

ص صفا ہو سینہ میرا جے توں بھالیں چاہت پھیرا
نالے دُور ہووے غم میرا مَیں تے کرہو نظر کرم دی
پَل پَل ناؤں اِحسان دا توں منوّر نور الٰہی باھُو فخر جہان دا
نبیؐ ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

ض ضرورت خاص غلامی مَیں آیا وچ جھنڈ سُلطانی
مُخبر یخنتہ دوہیں جہانیں در توں لُوریں سوہنا کرکے
دے جھنڈڑا نام نشان دا توں منوّر نور الٰہی باھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

ط طوق تیندڑے میں عشق دا پایا ! — غیر تمامی کل وسنجایا
مَیں تے حضرت پیرا سایا — مَیں بھی آئیاں ہیٹھ سلیئے دے
خوف نہ رہیم ایمان دا — توں منور نور الٰہی باھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

ظ ظاہر میندڑے وچہ پُربائی — سخی در تیرا سُن کے آئی
وچہ یدیاں دے عمر لنگھائی — کاغذ وانجھیں کُل یدیاں دا
ناؤں نی عبد الرحمٰن دا — توں منور نور الٰہی باھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

ع عمل وچہ ناہیں کوئی — تیں بن پکڑاں کیندی ڈھوئی
درد فراق دے وچہ مَیں موئی — خادم تیرے لکھ ہزاراں
دھیان کریں ترکھان دا — توں منور نور الٰہی باھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

غ غماں وچہ مَیں بیچاری — دوہیں جہانیں کدھ غواری
حضرت سایاں دیہ اسواری — ہر کوئی آکھے تریا ہویا
باھُو سخی جوان دا — توں منور نور الٰہی باھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

ف فیض تیندڑے دے منصب اعلےٰ — وانگ نبیاں تیندڑے چلے
ہینے ڈیلے باھُو پالے — دوہیں جہانیں شرم تہیں نوں
اس عاجز لیے امان دا — توں منور نور الٰہی باھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

ق قیام دے وچہ کھلوتی — ویکھاں جھلک دے لعل موتی
ہے عجائب خزانے دی کوٹھی — لعلاں تیندڑیاں دا چمکارا
جویں شمس بدر آسمان دا — توں منور نور الٰہی باھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

لؔ کہیں تے ڈھو نہ کوئی — آپ گنہاں دے وچ موئی
تیں بن ڈھونڈاں ہور نہ کوئی — وسنجا بُرِیائیاں تے کر چنگیاں
ذرہ نہ رہیم گمان دا — توں منوّر نورالہی یاھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

لؔ لائے وچ ڈیرا جاگ دے — غوث آون سنے دَر تے سجدے
آون نالے حاجی حج دے — فیض تیندے چا مُلک توایا
جینویں چِلّا ہے کمان دا — توں منوّر نورالہی باھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

مؔ محبّت دِل وچ آہی — ویکھاں باہو ذات الہی
ایہ رب تُربت مُراد پہنچائی — ہک مُکھڑا ایں ہور بھی ویکھاں
آخر نبیؐ زمان دا — توں منوّر نورالہی یاھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

نؔ نور محمدؐ شیر خدائی — نور احمدؐ بھی دو جا بھائی
مظہر چشمہ فیض الہی — جہڑا آنے شاک دوہاں تے
توڑ کفر بے ایمان دا — نوں منوّر نورالہی یاھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

وؔ وچ نور پور دے ہیٹم ٹکاناں — مُلکاں کیتا چا لنگھاناں
باہجھ نگاہ دے ہیٹم بناناں — خط لکھا کے بخشیں سایا ل
جہڑا امن امان دا! — توں منوّر نورالہی یاھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

ھؔ ہادی حال نوں جاسُن سائیں — تیں بن کینوں دُکھ سُنائیں
نفس شیطان نوں چا ہٹائیں — پوے قبول سوال انھائیں
ہر دم ایس زبان دا! — توں منوّر نورالہی باھُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

ل لکھیا جو کجھ بیبنڈے بھانے حمد پڑھاں نے لکھ شکرانے
صبر شُکر دے پیون گانے اس نعمت نوں ظاہر نہ کیجے
وِرد کیجے سُبحان دا توں منوّر نورِ الٰہی باہُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

الف اللہ اک رمز دکھائی ہر کسے نوں خبر نہ کائی
احد، احمد وچ نہیں جدائی ہر مظہر وچ جلوہ ویکھو
رب سچے رحمان دا توں منوّر نورِ الٰہی باہُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

ی یاد کراں میں رب نبیؐ نوں پنجتن پاک تے پیر وصی نوں
اس عاجز دی شرم شفیع نوں ہرگز دوزخ کوئی نہ ویسی
خادم پیر پیران دا توں منوّر نورِ الٰہی باہُو فخر جہان دا
نبی ملاون نہیں ولاون شان سخی سُلطان دا

سی حرفی

از حاجی سُلطان نور محمد صاحب رحمۃ اللہ علیہ

بِسْمِ اللّٰہِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

الف۔ اللہ دی رمز پچھان لیتی گھت ب توں ب دے گل پیار رے
جے توں اللہ نوں اپنا کر لینا چاہوان طبق ہوسن تیرے وَل پیارے
باہجھ مرشد دے ہتھ نہ آوندائی بوہا مرشد دا ایہ توں مل پیارے
عاجز نا گھسا سب یار دے نی کر شکر تے سرے نے جُھل پیارے
ب رئیس مُلاں منتیں دس تاہیں اساں جاوتاں جھوک ضرور میاں
سارے جگ دا والی ہے مرشد میرا جیں دا ہر ذرّہ ذرّہ نور میاں
اک جلوہ اُس دے ویکھنے تھیں سڑ کے ہو یا ہے نور کوہ طور میاں
عاجز مرشد میرا پاک ذات ہے جیہو ہر منکراں دا ہو یا چور میاں

ت۔ تاہنگ میںوں سچے مُرشد والی نِیں تاں گل جہان نوں سڈیا ئی
اوگن ہاری داگُن نہ کوئی پلے اکّو نام تیرا سایاں کھٹیائی
باھُو ھُو نہ رہیا نہ فرق کوئی نقطہ غیر والا گیا کڈھیائی
عاجز مرشد دل میرے وچہ پل وِاہ کے اُوتّی بیج پریم دا چھٹیائی

ث ثابتی صدق یقین میرا دامن مُرشد دا مُول نہ چھوڑ سساں میں
سارے جگ دی شہرت لگ گیا مُکھ یار تھیں مُول نہ موڑ سساں میں
کاسہ عشق دا پکڑ گدا کہ ساں اِس ننگ ناموس نوں لوڑ سساں میں
عاجز درد ڈاہڈے نے گرد کیتی گاہڈے غیر والے سب توڑ سساں میں

ج۔ جان کے جان قربان کیتی اُس سُلطان وڈے عالیشان اُتوں
جیندے نام دی سام ہمیش میںوں لکھ وار واری اُسارے ناؤں اُتوں
ایہا گواڑی گھول لڑی سئے واری اوسے دین تے جان ایمان اُتوں
عاجز کسے توں باھُو آہوں یا کہ ھُو آئیوں لامکان اُتوں

ح۔ حُسن تیرا بے اَنت ہویا گھنڈ کھول کے دیہہ دیدار سوہنیاں
وانگ مچھی بے آب بیتاب ہویاں بے آب حیات نہ مار سوہنیاں
تیرے درد فراق نے آن گھتی میںوں آن ہوئے غم تار سوہنیاں
عاجز در دا سگ قدیم ہے جیہڑہ داد نہ مار و سار سوہنیاں

خ۔ خیر میری وچہ خیر تیری دیہو خیر سایاں تاہُن جیندیاں میں
دِہ جام کمال وصال والا ہُن کر بسم اللہ پینیاں میں
کدی دیہہ دیدار پیار والا گولی مُڈھ قدیم دی تھیندیاں میں
تیری شفقت دے نال سوہاگن ہاں میں نہیں تاں عاجز کوں کمینیاں میں

د۔ درد تیرے مار گرد کیتی آہل میںوں تاں گھت ڈِھل پیارے
میری جان لباں اُپّہ آچکی اگوں فرصت نہیں اِک تِل پیارے
ساری عمر فراق دے وچہ جالی دیکے سینے تے صبر دی سِل پیارے
عاجز صبر آرام حرام ہویا جداں عشق آیا تیرا اِچل پیالے

ذ۔ ذکر تے فکر ہمیش مینوں اُس سوہنے بے مثال دائی
سب حال مُریداں طالباں دا ہر حال سوہناں پیا بھال دائی
یاوت باغباں دے بُوٹے وانگوں آہر اک آپ سمبھال دائی
اس عاجز تے بیکار یدی جیو سوہنا آپ پیا لج پال دائی

ر۔ رنگ محل تے نور وسّے جتھے جلوے دا خاص ظہور پیارے
مُوج عشق دی لہر تھیں لہر مارے اوتھے خدمتگار منصُور پیارے
اوتھے سجدے دی جاہے عاشقاں دی عارف ہوے غلام ضرُور پیارے
عاجز واسطا نام دا پاوندائی کرو شفقت تھیں مُول نہ دُور پیارے

ز۔ زور نہیں کوئی ہور میرا اکوّ نام دا واسطا پاوُنی ہاں
کراں زاریاں لکھ لکھ واریاں مَیں کدھی لاسایاں غوطے کھاوُنی ہاں
انتظار مینوں دیدار والی جے توں سدیں سایاں تاں میں آوُنی ہاں
عاجز تکدی تکدی تھاک پیاں ویکھاں کدوں وصال میں پاونی ہاں

س۔ سنبھل کے نیہوڑا لا بیٹھی مَیں تاں آپ ڈٹھا ور گولیائی
ایہ بھار پہاڑ توں سخت او کھا ذرہ جیوڑا ویکھ نہ ڈولیائی
ایہا زہر پیالڑا عشق والا مَیں تاں شربت کر کے جھو لیائی
عاجز ملن یا مرن ضرور مینوں سر سوہنے دے نام توں گھولیائی

ش۔ شوق سایاں ڈاہڈا ذوق مینوں ہیں تاں طوق تیرا گل پایائی
ایہ جہان سارا ویران دسّے جداں اپنا شان ویکھایائی
کارکم تمام اتم ہوئے جداں اپنا نام پڑھایائی
گل لا سِکا نہ سوہنیاں وے عاجز مرن اُتے ہُن آیائی

ص۔ صبر نہ جھلّی توں آوندائے ہائے ہائے مَیں جلی دیدار باہجوں
کسے گلی نہ لگدی ہے تلی میری مَیں حیران کھلی تیرے پیار باہجوں
تیریاں درداں تے سُولاں نے خوب سلّی مَیں تاں مرچلی تلوار باہجوں
عاجز وانگ کباب دے میں تلی موت بہت بھلی سوہنے یار باہجوں

ض۔ ضرب پریم دی لاگدیں ہیں تاں ہو یاں بہت حیران سایاں
جنگلاں وچہ نہ ٹِک دا جی میرا شہر دِسّن کُل ویران سایاں
توں ہیں قبلہ تے توں ہیں کعبہ میرا توں ہیں دین ایمان سایاں
دِیہ اپنی شان دا دان مینوں عاجز ہویا ہے سرگردان سایاں
ط۔ طاقت نہیں مینوں عرض دی جی بھلا عرض کیتا ڈاہڈا تنگ پیارے
لُوں لُوں پکاردے نام تیرا ہیں تاں ہور ہیاں تیری منگ پیارے
نیزہ نظر دا پکڑ سوار ہوکے کدیں آ سایاں چھک تنگ پیارے
سانگ عشق دی عاجزا جھل کے ڈِیے مَیں تاں جاؤ سان آپ دے سنگ پیارے
ظ۔ ظن میرا ایھن کے دُور کرو ہووے فن میرا تیری تا ہنگ سایاں
کرو عین یقین یقیں دین میرا چاہڑو اپنے عشق دی کانگ سایاں
ایہو عشق دا ڈنگ ہیں منگناں ہاں پاؤ گل میرے ایہا نانگ سایاں
تیرے نام دا داغ ہُن لگ رہیا کرو عاجز نوں خاص وانگ سایاں
ع۔ عُمر تکیندیاں گذر گیا کدی آ سوہنا جے نوں آوتاں ئیں
کدی آ ویکھا نگاہ سایاں گھنڈ لاہ نہ مکھ چھپاؤناں ئیں
ہَیں تاں مُوئی پئی تیرے راہ اُتے کدی واٹ میری پھیرا پاؤناں ئیں
عاجز بے پرواہ دی چاہ ایہو ئیں جینویں بھاہ تے جی جلاؤناں ئیں
غ۔ غیر نوں مار کے غیر کرو جاوے ویر میرا سب غیر کولوں
ہو واں ستر یگانے دا واقف ہیں کچھ دُر معانی دے سیر کولوں
ویکھاں یار نوں کُل سینسار وچّوں خواہ مسجد ہووے خواہ دیر کولوں
عاجز یاردا کفر ہے فخر میرا سر چِیناں سوہنے دے پیر کولوں
ف۔ فقر کماؤناں سخت او کھا اس فقیں فاقہ ڈاہڈڑا ئی
فقیر کماؤناں نفس اُتے تداں یار دلوں نجھوے گا ہدڑا ئی
دعونت سبھ ونجادیئے ایہا رمز نہ بھجدا داہڈڑا ئی
عاجز کہو محمدؐ تے پیر برچھا سوہنا مُرشد عشق دا گھا ہدڑا ئی

ق۔ قہر دی نظر نہ بھال سوہنا ے سنبھال غریب دے حال دی جی
ہو ڈھال تے غیراں نوں ٹال سوہنا ہن تاں شفقت تیری نوں بھال دی جی
کر گال وصال دی نال میرے میں تاں منگتی تیرے جمال دی جی
بال آتش عشق دی جال دتو عاجز تیں بن پل نہ جال دی جی

ک۔ کیونکر چھوڑاں میں واٹ تیری جند جان تے مال خزینیاں وے
دن رین ہوے ایہا دین میتوں کدی آ بنتاں رس بھینیاں وے
ایہا دل میرے تدھ چھل لئی ہو چھلاّ رہی آ نگینیاں وے
عاجز ڈاہڈے نال پریت لا کے ہن کیوں پیڑ کرینیاں سینیاں وے

ل۔ لا کے توڑ نباہ سایاں پالیں اپنے نام دی لج پیارے
سب عیب ثواب ہو ویسن میرے جدوں دیویں کرم دا کج پیارے
تیرے سوز فراق نے ساڑ گھتی کل آونے نہیں آویں اج پیارے
عاجز ہنجوں مینہ وساوندائی جداں نینہ آیا تیرا گج پیارے

م۔ مراد والی نامرادی والی دہ مراد سایاں کر شاد کدیں
ملک دل دا ہویا ویران میرا آ سوہنیاں کر آباد کدیں
دنے رات کراں فریاد سایاں توں بھی کر غلام نوں شاد کدیں
عاجز واسطا نام دا پاوندائی سایاں مینوں نہ کریں برباد کدیں

ن۔ ناز کریں بے نیاز ہو کے آباز کدیں سوہنیاں واسطائی
شاہباز سکھن پرواز تیری چا نواز کدیں سوہنیاں واسطائی
لے جان توں جان باز دی جی دہ راز کدیں سوہنیاں واسطائی
تیرے ویکھن دے نال نماز میری آ ساز کدیں سوہنیاں واسطائی
عاجز منگ دا پاک دیدار تیرا من آواز کدیں سوہنیاں واسطائی

و۔ واسطہ پیر جیلانی دائی کدیں آجانی ترسانیاں میں
عرض کرے گولی پاؤ خیر جھولی تیری جھر سیتی ترجانیاں میں
بیمار لاچار میں ہو چکی دہ دیدار سوہناں درمانیاں میں

پھیرا پا فضل دا سوہنیاں وے عاجز باندیاں گھول گھمانیاں ہیں

ھ۔ ہادی مہدی کامل پیر اکمل ہے ناں سلطان بیچاریاں دا
بیڑی عشق دی چاہڑ کے پار لاہے اوہ تاں ہے ملاح متناریاں دا
سجدے یار دے تھیں جھڑیاں سر پھیرن گیا بخت اتھاں کرماں ڈریاں دا
جس نوں آپ نوازیا عاجزا وے اُسنوں کیا ہے خوف خواریاں دا

ل۔ لذّت عشق دی ڈاہڈڑی ہیئے بھلا مرشد دے باہجھ محال وے نے
جتھاں پیر ناہیں او تھاں پیڑ ناہیں پھرن ٹھگ کرن کوڑی گال وے نے
جتھاں مرشد باہُو نوں پکڑ پائی اُتھاں سٹے نی سب جنجال وے نے
مرشد دے پیالڑے عشق والے عاجز ہوے نے نقیوے نہال وے نے

الف۔ آو سہیلیو ویکھ لیئو اس سلطان دا شان عظیم ہے نی
چودھیں طبقیں نہیں کوئی ثانی اوس دا اللہ جاندا آپ کریم ہے نی
بے فرمانیاں دا نہیں خوف کوئی اوڑک اوسے دی ذات رحیم ہے نی
عاجز لوڑ نہیں مینوں ہور کوئی اک مرشد دا عشق سلیم ہے نی

ی۔ یاد غریب توں رکھنائیں نام رب دے سنجی سلطان مینوں
اس جہان توں نال ایمان جاواں ناں کرے لاچار شیطان مینوں
مدد پیر سلطان جیلانؒ کنوں پنجتنؑ تھیں نگہبان مینوں
ایہ عاجز بےکس در مل بیٹھی نظر رحمت دا کرناں دان مینوں

سی حرفی

از مولوی عبد الغفور صاحب سکنہ رجانہ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

الف آس اسانوں تیرے باہجھ نہ کائی — تیری تاہنگ اسانوں سینے سانگ چلائی
کیتا عشق تساڈے مینوں جا بجائی — وسدے تیر کلیجے جند ہوٹھاں تے آئی

ب باجھ یار ہوں دے تن لایاں نی بھائیں
سدا نام تُساڈے پل پل نکلن ڈھائیں
جل بل ہو گئی تن ساڑ یا آہیں
مہر ماں سکن اکھیں ہادی سنج صباحیں

ت تکیہ تیرا ہو یم راتیں دیہاں
جنگل بیلا ڈھونڈ ھیندا باجھ پتیم وچہ تیہاں
مینوں ڈھاں جہاناں وِسدا ہو نہ جھہاں
ہادی باجھ تُساڈے ساڈا جیون کہیاں

ث ثابت قسم تیرے عشق دا گاناں
چڑھی فوج دُکھاندی غم دا جوڑ نشاناں
کھس کے ہوش اساڈا کیتو مست دیواناں
کسنوں کوک سناواں تُس بِن یار یگاناں

ج جھوک تُساڈی نظر یں مُول نہ آوے
دلیوم کون دلاسا روندی جان دلاوے
نکلاں ہار و نجایاں گھتے موت کلاوے
کراں ہوی ہادی مناں مَیں گھر آوے

ح حالت میری تیتھوں کجھ نہ گجھی
رلمل دیون طعنے حالت کوئی نہ سجھی
تیرے عشق دی بھٹی پٹی کجھ نہ سجھی
ہٹساں مول نہ توڑے جگ سارا الجھی

خ خنجر چھکیو ئیں تے آتش رنگیں
آئیوں ویس وٹا کر چالان رنگ برنگی
میرے مارن کیتے ہو کر آئیو جنگی
چیر تو گھت کرارہ جگرے انگوں کنگی

د دوزخ سڑساں ہوں مول نہ مڑساں
جلسی موج سمندر ناہنگی مول نہ چڑھساں
واش گھائیں میں پچھی جیہ تھل جل وڑساں
آپے کرم کرمیں تیرا دامن پھڑساں

ذ ذمہ تساڈے ہو یا خون جو میرا
گھنڈ کھول کے آ دیکھاں مکھڑا تیرا
لوں لوں رگ رگ میری گھتیو شوق دا گھیرا
ہادی باجھ تساڈے دِسّم جگ انھیرا

ر رات دِہّت روندے میرے نین نمانے
دِسّم سنج رکانے توں سینہ کملانے
ہوس عاجز کیتو دکے سُول سُہانے
جے مڑ آویں ہادی وسن تھان (امکان) پُرانے

ز زاری اندر گذری عمراں ساری
آ کے مل ہک واری گھولاں جند پیاری
کیتو ای چھپ سیانقوں یار پریم کٹاری
ہادی وہ ہن یاری میری منزل بھاری

س سخت مُصیبت توں بِن مُنہ دکھائے
جندڑی یار فراقاں لوہے بند کرائے
ہجر بار غماں دے سارے میں سر آئے
ہادی نظر نہ آوے مشکل کون کھلاوے

ش شعلے تیرے مینوں لایا جھولا
بنجو دیتی تڑ بھاواں سڑ سڑ ہو یم کولا
لگی چناں چمڑ کے میرا سڑیا چولا
ہن تاں ہار جھو کا ہادی کھنائیں اوہلا

ص صبر نہ آوے ذرہ توں بن جانی
نہ کوئی گھلیو سنیہا نہ کوئی نیہوں نشانی
میں تاں پئی ودی ہوگیندی لکھی قلم ربانی
آ مل ترٹ دکھاں نوں ہادی یار حقانی

ض ضرر تساڈے کیتی جان عذابی
گھت کے جال محبت کیتو قید شتابی
ہویم باہجھ تساڈے مچھی وانگ بے آبی
پھاتھم ہوس ہو کے ہویم بہت خرابی

ط۔ طلب تیری دی گل پاتم گانی
کیتم طلب تساڈی بھالیو فرہانی
جانی جانی کریندیاں گالیم حسن جوانی
ماریو یار لنگھائیو چھک تیر کمانی

ظ۔ ظالم ہو کے کیتوں ظلم گھنیرا
سانوں سٹ پھٹ گئیوں کھیو قدم اگیرا
دل توں لٹ پھٹ چلیوں وت کیتو نہ پھیرا
چھٹی تشلک (بندوق) محبت ہویم بیرا بیرا

ع عاجز ہو ساں توں بن مول نہ رہساں
ویہال اتیں ڈھونڈیساں کر آرام نہ بہساں
ایہ سب دکھ سول وچھوڑا تیرا سب مجھے سہساں
جاں وت لبھساں ہیں ہادی تینوں حال اٹ کہساں

غ غرض تینوں کینوں عرض سناواں
تیرے سانگ دی بھکی کھلی کانگ اڈاواں
دل نوں سک چھک تیری یہ قدماں لاں پاواں
اللہ میلے توں ہادی تیرے گل رل جاواں

ف فراق تیرے فکراں عاجز کیتا
نال عشق تساڈے میرا لوں لوں سیتا
تیری بے پرواہی سانوں نال نہ لیتا
ملساں ہادی تینوں اللہ رحم جو کیتا

ق قدر تیرے دی مینوں خبر نہ آہی
نکھڑاں مول نہ ہاں میں تینوں ہک پل ماہی
مینوں تد کل پئی جاں دل ہو لیوں راہی
ہووے ظاہر باطن ہادی تیری ہمراہی

ک کدوں دی اڈیکاں آ مل ماہی میرا
جے توں کرم کریسیں بنساں عشق دا سہرا
اتے ایس نمانی کریو رحم دا پھیرا
ہاں میں منگ تساڈی ہادی نور دا چہرا

ل۔ لنک دکھا کے کہیا کٹک چڑھائیو
وانگ مچھلی پھاہی کہیا خوب تڑپھائیو
کنڈی ناز دکھا کے دل نوں آٹکا اڑ ایو
پیوں آب حیاتی ہادی رب ملائیو

م موہجہ دا مجرا تیرا نت میں کردی
پالیں لاج ہادردی آہوس تیری بردی
ملدا اجر ملامت پلو پا کے دھردی
تینوں معلم ہادی حالت کل خبر دی

ن نام تیر بدھیاں کنیں سنیم تواداں
ملیو مال فضل دے ڈھونڈاں نت اجاڑاں
کراں ہادی ہادی کھلی بانہ الاراں
ہادی رحم کریسیں ویکھاں لیر یاراں

و وَل وَل آؤ آکے رمز ویکھائیو — پردے سب ظلماتی میرے دُور کرائیو
دیہو آب حیاتی مُوئی پھیر جوائیو — کرکے بیت تسلّی ہادی چا گل لائیو
ھ ہار حسائل توں بن کون سُہاوے — ماں پیو لوٹی وہڑا مینوں کھاون آوے
وَل وَل عرض کریساں تینوں بھاوے نہ بھاوے — ہادی نظر تیری توں ہوندے موئے دل ساوے
لا لاکر گیوں چلیوں چال عجُوبی — میرا ہوش بُھلا کے دتو چا مجذُوبی
سورج تے چن آسمانی لیہن تینھوں خوبی — ہادی دوہاں جہاناں تیری ہے محبُوبی
الف آ مل ماہی تائے فضل الٰہی — روشن نور تیرے توں ہوندی دُور سیاہی
جے توں آویں میتھے ویکھاں نور الٰہی — میرے رنج دکھ سارے ہادی ہوون راہی
ی بار یگانے مینھوں نظر نہ چائیں — قدمے لگ رہیاں تیرے مینوں توڑ پہنچائیں
چھڈیں مُول نہ پچھے نہ وچ راہ رُلائیں — باہوں پھڑ کر ہادی مینوں نال رلائیں

مُناجات

تصنیف مولوی عبدالغفور صاحب سکنہ بڈھہ رچیانہ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

۱ شعلۂ شمس لقب سُلطانی — حضرت باہُو میم نشانی — دل وچ رہندم درد نہانی
خبر لہو فی الحال میاں — عرض میرا اُسن حضرت باہُو — توں سُلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیرے وسائیں — درد میرے سب ٹال میاں

۲ جُرعہ شوق تیرے دا پیتم — ساڑ کباب جگر دل کیتم — پاڑیم پاڑ تاں پھیر نہ سیتم
توں سُن میرا حال میاں — عرض میرا اُسن حضرت یا ہُو — توں سُلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیرے دے سائیں — درد میرے سب ٹال میاں

۳ وچ آرزو بیت عمر و نجائم — سُرمہ کو بیت خاک دا پایم — دہ توں فرخ ہما دوایم
سایۂ شمس کمال میاں — عرض میرا اُسن حضرت باہُو — توں سُلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیرے وسائیں — درد میرے سب ٹال میاں

۴ طوفان حوادث میں پر آیا — موجاں اُس دریاں غرق کرایا — ٹھیلا فتر ہتھ نہ آیا

شفقت نال سمبھال میاں عرض میرا سُن حضرت باہُو توں سُلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیرے وے سائیں درد میرے سب ٹال میاں

[۵] وِچ مخلوق دے ہویم بیگانہ مضطر ہویم وانگ نشانہ رکھ نگاہ سخی مردانہ
آئی دُکھاں وِچ جال میاں عرض میرا سن حضرت باہُو توں سلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیرے وے سائیں درد میرے سب ٹال میاں

[۶] توں بن عاجز مست دیوانہ وِچ ہر طرف پھراں حیرانہ بھُل گیا جیتھوں راہ روانہ
عین عیان وِیکھال میاں عرض میرا سُن حضرت باہُو توں سُلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیرے وے سائیں درد میرے سب ٹال میاں

[۷] محرم ہو کر درد ونجائیو قیدوں تروڑ زنجیر چھڑائیو سُن فریاد عاجز دی آئیو
کر دُکھ دُور کشال میاں عرض میرا سُن حضرت باہُو توں سُلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیرے وے سائیں درد میرے سب ٹال میاں

[۸] ٹل مُصیبت منہ وِکھلائے مار قفل در بند کرائے توں بن مشکل کون کھُلائے
لُطفوں کر سمبھال میاں عرض میرا سُن حضرت باہُو توں سُلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیرے وے سائیں درد میرے سب ٹال میاں

[۹] لادوا ہوئی بیماری توں بن کون کرم غم خواری دہ درمان شفیع کر یاری
ہجروں کراں وصال میاں عرض میرا سُن حضرت باہُو توں سُلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیرے وے سائیں درد میرے سب ٹال میاں

[۱۰] رات دہاں مینوں دسّے اندھارا وسّر گیا جیتھوں ہور پسارا در تیرے تے ماں بیچارا
شمع روشن کر بال میاں عرض میرا سُن حضرت باہُو توں سُلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیرے وے سائیں درد میرے سب ٹال میاں

[۱۱] تروڑ امید بیٹھم ہر جائوں خار گن وِچ پیریں راہوں کہاں سوال تیری درگاہوں
چشماں نور جمال میاں عرض میرا سُن حضرت باہُو توں سُلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیرے وے سائیں درد میرے سب ٹال میاں

[۱۲] غفلت دے وِچ عمر گذاری رخصت قلیل تے منزل بھاری نال عنایت کر ہک واری

آہن پارس نال میاں — عرض میرا سُن حضرت باہو — توں سُلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیری وے سائیں — درد میرے سب ٹال میاں

[۱۳] عاجز ہو کے آیم در تیرے — نال عنایت سُن سُد میرے — رگ رگ لوں لوں لائیو ڈیرے
کر آسان محال میاں — عرض میرا سُن حضرت باہُو — توں سُلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیرے وے سائیں — درد میرے سب ٹال میاں

[۱۴] باہُو بلغ تیرے وچ باقی — مجلس گرم تے بادہ ساقی — سنگ بہت ہویم مُشتاقی
جام دیہو خوش حال میاں — عرض میرا سُن حضرت باہُو — توں سُلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیرے وے سائیں — درد میرے سب ٹال میاں

[۱۵] ایہہ دل درد فراق نہ سہندی — کر منظور جو کجھ ہت چاہندی — عشق تیرے دی پڑدی باندی
بھل گئی سُرت سنبھال میاں — عرض میرا سُن حضرت باہو — توں سُلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیرے وے سائیں — درد میرے سب ٹال میاں

[۱۶] جلوہ نوری ذات ویکھائیو — حضرت باہو نام دھرائیو — طالب لوں سَد فیض رسائیو
شمس قمر دی چال میاں — عرض میرا سُن حضرت باہو — توں سُلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیرے وے سائیں — درد میرے سب ٹال میاں

[۱۷] طوق غلامی پا کے گل وچ — عبداُل عرض سناوے پلو چہ — باہو بہرہ بخش ازل وچ
دہ مطلب ہر حال میاں — عرض میرا سُن حضرت باہو — توں سُلطان کمال میاں
لاج پئی گل تیرے وے سائیں — درد میرے سب ٹال میاں

مُناجات

از مولوی عبداللہ صاحب علیہ الرحمتہ

بِسۡمِ اللّٰہِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ

سُن وے لوکا حال بندی دا — مَیں خادم سخی سلطان دی ہاں
سُن وے لوکا حال بندی دا — مَیں گولی پیر جیلان دی ہاں

باہو ہو ہو کے نام دھرایا — واہ واہ گھنگٹ ب دا پایا
چادر احمد دے وچہ آیا — صدقے عالی شان دی ہاں
سُن ون لوکا حال بندی دا — میں خادم سخی سلطان دی ہاں
سُن وے لوکا حال بندی دا — مَیں گولی پیر جیلان دی ہاں

فیض جہیندا ہند بُخارے — نخرے دیندا واہ تیارے
ہر ہر جائیں ہُو دے نعرے — باندی اُس آستان دی ہاں
سُن وَن لوکا حال بندی دا — مَیں خادم سخی سُلطان دی ہاں
سُن وے لوکا حال بندی دا — مَیں گولی پیر جیلان دی ہاں

حضرت نبیؐ صاحب دا طالب — فیض جہیندا ہر تے غالب
خاصہ پیر پیراں دا نائب — عاشق اُس دے نام دی ہاں
سُن ون لوکا حال بندی دا — مَیں خادم سخی سُلطان دی ہاں
سُن وے لوکا حال بندی دا — مَیں گولی پیر جیلان دی ہاں

منصب جیندا شاہ سُلطانی — جیں نے وَس دا نور حقانی
راضی جیں تے پیر جیلانی — طالب اُس دے شان دی ہاں
سُن ون لوکا حال بندی دا — مَیں خادم سخی سُلطان دی ہاں
سُن وے لوکا حال بندی دا — مَیں گولی پیر جیلان دی ہاں

محل امجد ہے وت نوری — جیس وچہ پوں دا نور حضوری
جیتھاں بل دا شمع طہوری — باندی اُس دے نام دی ہاں
سُن وَن لوکا حال بندی دا — مَیں خادم سخی سلطان دی ہاں
سُن وے لوکا حال بندی دا — مَیں گولی پیر جیلان دی ہاں

مُناجات

از مولوی عبداللہ صاحب رحمۃ اللہ علیہ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

لکھ لکھ حمد خداوند تائیں — درود نبیؐ تے بہت پہنچائیں — اصحاباںؓ توں گھول گھمائیں

غوث اعظم دی بردی ہاں   واہ لج پال لدھم سوہنا مرشد   کوئی چنتاں ناں کردی ہاں
مرشد ہبنڈا عرف اعوان   اسم مبارک سنجی سلطان   غوث اعظم دا خاص دیوان
ئیں بردی انہیں دے دردی ہاں   واہ لج پال لدھم رنگ بھریا   کوئی چنتاں ناں کردی ہاں
ہادی میڈا لج پال پلیندا   چوراں یاراں کو بیا گجیندا   دیکھ خطائیاں بھج نیرویندا
سُن گاہلیں لج پروردی ہاں   واہ لج پال لدھم سوہنا مرشد   کوئی چنتاں ناں کردی ہاں
علم لدُنی ولی ہے مادری   طریقہ ہے سوہری قادری   ہر سختیاں دے وچ بہادری
مُراداں پہنچیندا ہر دیاں   واہ لج پال لدھم سہریاں والا   کوئی چنتاں ناں کردی ہاں
بحر ولایت شان کمالی   صدف ہدایت وچ دُر عالی   روشن کل کرے دل کالے
ہیں تسی پاک نظر دی ہاں   واہ لج پال لدھم رنگ بھریا   کوئی چنتاں ناں کردی ہاں

مُناجات

از حافظ محمد صاحب

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

سُلطان معظم شان تیرا   کیا کرے زبان بیان تیرا
سب خادم ہند خراسان تیرا   ایہا لُطف تھیا سبحان کنوں

میڈا مرشد سوہناں جہان کنوں
رنگ چڑھیا شاہ جیلان کنوں

دیہاں رات تعریف کچیو یہا!   ساری عمر بیان نہ تھیو یہا
نئے نئے برساں وچہ پڑھیو یہا!   توڑے کرن مَلک آسمان کنوں

میڈا مُرشد سوہناں جہان کنوں
رنگ چڑھیا شاہ جیلان کنوں

واہ واہ عجب تیری بادشاہی ہے   چوہاں کوٹاں دی خلق نوائی ہے
وانگوں شمس کیتی روشنائی ہے   بھُلے عقل تے ہوش بیان کنوں

میںڈا مُرشد سوہناں جہان کنوں
رنگ چڑھیا شاہ جیلان کنوں

توُں تاں ہیں سردار ولیاں دا
رب زور دتا تینوں شیہاں دا
ہیں توُں بدّل مینہاں دا
کریں باغ بہار ویران کنوں

میںڈا مرشد سوہناں جہان کنوں
رنگ چڑھیا شاہ جیلان کنوں

دُھماں فیض تیرے دیاں پیّاں نی
ایہہ خبراں مُلکیں گیاں نی
ہنرے گاؤن ہر جا سیّاں نی
گل کھڑیا خود رحمان کنوں

میںڈا مرشد سوہناں جہان کنوں
رنگ چڑھیا شاہ جیلان کنوں

جُھکی خلق تمام چو دھار دی ہے
طلب ہر توں ونجنے پار دی ہے
ساری سنگت تیں سردار دی ہے
رکھیں خبر توں ہر میدان کنوں

میںڈا مرشد سوہناں جہان کنوں
رنگ چڑھیا شاہ جیلان کنوں

آیا نور محمّد ہادی ہے
ہوئی مُلکاں وچ آبادی ہے
ویکھو چودھیں طبقیں شادی ہے
پائے خلقت فیض جہان کنوں

میںڈا مرشد سوہناں جہان کنوں
رنگ چڑھیا شاہ جیلان کنوں

میںڈے یار دی نقش نشانی ہے
ایہہ تاں بیشک یوسف ثانی ہے
متھے جلوہ نور نورانی ہے
کیا کرے زبان بیان کنوں

میںڈا مرشد سوہناں جہان کنوں
رنگ چڑھیا شاہ جیلان کنوں

ایہا خاک سوہنے دربار دی ہے
ایہا جا شفا بیمار دی ہے
ایتھے کاری ہر آزار دی ہے
تیں تے ودھ حکمت لقمان کنوں

میندا مرشد سوہناں جہان کنوں
رنگ چڑھیا شاہ جیلان کنوں

ایہا خاص طریقہ قادری ہے — ہر اک دے وچہ بہادری ہے
جیند اعبد القادرؒ خابری ہے — جس دا نسب علیؓ پہلوان کنوں

میندا مرشد سوہناں جہان کنوں
رنگ چڑھیا شاہ جیلان کنوں

عاجز نور پوری کُرلاندا ہے — ڈاہڈا درداں وچہ ماندا ہے
اِک نظر مرشد دی چاہندا اہے — شالا دُور نہ تھیواں دھیان کنوں

میندا مرشد سوہناں جہان کنوں
رنگ چڑھیا شاہ جیلان کنوں

مناجات بزبان فارسی

از حاجی گُل مُحمّد صاحب

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

غواص بحر عرفاں شد معظم پیر ما سُلطان — گلاب رحمتِ حق بین ز باغ جنّتِ رضواں
ہزاراں چوں سکندر جاہ تقرب جوئے آں درگاہ — وزیر حضرتِ آں شاہ کہ وصفش سیّد جیلاں
ارسطو با ہمہ دانش فلاطوں با ہمہ بینش — فتادہ بر سر راہش علاج خویشتن خواہاں
سکندر خضر را با خود ز بہرِ آب حیواں بُرد — بیا آں آب حیواں بیں کہ پیشِ پیر ما حیراں
معطّر تخت گاہ تو مُعلّیٰ چوں درختِ طُور — ستادہ بر دَرت منصور مدحِ فیض تو گویاں

ہمایوں ذات تو اکرم شدہ از سیّد عالم
فنا فی اللہ شدہ ہر دم بقا باللہ ز ربّ سُبحاں

مُناجاتہائے زبان فارسی

از مولوی محمد علی صاحب

بِسۡمِ اللّٰہِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ

مُناجات اوّل

سریرِ مُلک عرفاں را تو دادی رنگ زیبائی
فروزاں شد زنورِ تو جہاں چُوں مہر سیمائی

لبالب از مے مقصُود جامِ خویش راہا ہر کس
نمودو ماندہ ام از تشنگی در دشت رسوائی

طبیبے نیست حاذق مثلِ تو ہرگز دریں دوراں
مریضم بر درت افتادہ درمانم نہ فرمائی

ازیں بارِ گرانِ عطش و رنجِ سخت افلاسی
نجاتم دہ کہ نے مانند درگاہ تو ملجائی

تبطرت نیست کس از دستگیراں ایں زماں جُز تو
ازاں ورزیدہ ام سوئے جنابت راہ پیمائی

بحورِ فیض تو جاری باکنافِ ہمہ عالم
عجب نبود رواں نہرے اگر سویم تو بنمائی

ایا سُلطانِ باہُو با چنیں شانت نمے زیبد
تہی دستم رواں سازی و بر عالم تو دانائی

ہمہ کس را بخلعت ہائے سلطانی و سرداری
نوازش کردی و تعلیم کردی تخت آرائی

ورائے ایں گدائے تو کہ باشد خستہ دل ہا ہر دم
ز بارِ فاقہ ہے ارزد گہش زیں دام برہائی

بیا بر گیر حرفِ اوّلیں شاہا ز ہر بستم
کہ تا ابد جہر ساں نامت زنظمِ بے سر و پائی

فتادہ عقدۂ مشکل بتارِ رشتۂ کارم
نباشد دور از لُطفت اگر آں را تو بکشائی

نہادم سر بدرگاہت پئے امداد تو شاہا
مُناسب بلکہ انسب ہست اگر امداد فرمائی

علی را از پئے حضرت علیؑ خط عطا فرما
چو کار او سخا بود و ترا ہم زوست زیبائی

مُناجات دوم

سپہرِ معرفت را یک بیاب خود مہر سیمائی
باکنافِ ہمہ عالم ز نورِ تست زیبائی

لذیذ از شکر و وصفت نباشد قند مصری ہم
کند راں طوطی طبعم ز وصفِ تو شکر خائی

طوافِ کعبۂ کویت بمذہب عاشقاں فرض است
ازاں ہر دم مریدانت بکویت در قدم سائی

ارم داد اغ حسد ہا بر دل از بستانِ عرفانت
شگفتہ چوں فرو گلہائے گوناگوں رعنائی

نویدِ وصل کام خود چو میگوئی بهر ناکام ‌ ‌ ازاں میگویم در جنابت آمدم از بے سر و پائی
بیا فیضِ صبحِ عرفانت لوا چوں بر سما افراخت ‌ ‌ ز دودے از جهان ظلمت بیساں یدِ بیضائی
اسیرانِ حوادث را رها چوں میکنی زاں رو ‌ ‌ عجب نبود اگر ما را ز دامِ وام برهائی
هزاراں هم چو دارا و چو فور و شاه اسکندر ‌ ‌ به نوائی تو ناز انند اگر منظور فرمائی
وصالم ده بمقصودم که اندر آرزوے او ‌ ‌ رود جان از تنم بر حالِ زارم گر نه بخشائی
بیا بر گیر از هر بیت من حرفِ نخستیں را ‌ ‌ که تا یابد ظهر آسا نامِ پاکِ تو تبر بیائی
خدارا بخش بر حالِ علی بیچارهٔ شاها ‌ ‌ که جز درگاهِ والا بیت نه او را غیر ملجائی

مُناجات سُوم

سائلِ درگاهِ علائے توام اے بادشاه ‌ ‌ بخش بر حالم بگردانم تهی از بارگاه
لیلِ غم سازم بدل با روز شادی از کرم ‌ ‌ ورنه جانم به لبم از تیرگئ شبِ سیاه
طوق و تاجم کن عنایت زانکه سلطانانِ ارض ‌ ‌ میدهند از زانِ بخیلِ بندگاں طوق و کلاه
آفتابِ آسمانِ معرفت ذاتت شریف ‌ ‌ واه چه خوش طالع کسے کز پرتوات شد همچو ماه
نوش نیشم میشود درمانِ چو زهرها بیگماں ‌ ‌ وارهاں زیں مدبری شو همیم اے بادشاه
بحرِ اکرامت بموج و جان و هم از تشنگی ‌ ‌ جرعه ام بخشد اکز تشنگی گشتم تباه
از فیوضت بهره ور شد هر و را جن و بشر ‌ ‌ از طفیلِ دیگراں بیماں گدا هم کن نِگاه
هر که از نزدیک و دور آمد بدربارت شریف ‌ ‌ واصلِ مقصود خود گردید او بے اشتباه
واصلِ کامم بگرداں چونکه پیشِ همتت ‌ ‌ سهلتر باشد که سازی ذره را خورشید ماه
از سرِ هر بیت گر حرفے بگیری هر و را ‌ ‌ میشود نامت چو خور طالع ازیں ابرِ سیاه
بر درت آمد علی با صد نیاز و التجاء ‌ ‌ شو شفیعش هم معینش در رواج و هم بیگاه

مُناجاتِ چهارم

زیبِ تختِ سلطنت سلطان باهو بیگماں ‌ ‌ جمله سلطاناں به پیشش صف زده چوں بندگاں
کمترین بنده ز خیلِ بندگانش میدهد ‌ ‌ طوق و تاجِ خسروی باینده خود رائگاں
عاشقانِ شاهدِ مقصودِ خود چوں بر درش ‌ ‌ میرسند یابند در برِ خویش شاهد را عیاں
هر که با ریشِ دل از جورِ فلک آمد برش ‌ ‌ یافت مرهم بهرِ دلِ مجروحِ خود او در زماں

مصدرِ انوار حق ہم مظہر عونِ اللہ — ذات پاکش ہست بیشک نے کسے را شک دراں
نہر جاری از یم فیض او در ہر کشورے — ہیں ہزاراں جوے از ہر نہر جاری در جہاں
چوں نصیب بے نصیباں خویشتن را خواندہ شاہ — زاں سبب بندا ز وے بہرہا بے بہرگاں
بحر فیضت موج زن اندر صباح و در مسا — نہر جاری ساز سوئیم بہرہ ام دہ بیکراں
چوں گدا آمد علی بر درگہ والائے تو — بہرہ اش فرما عطا و از وام و امش وارہاں

مناجات پنجم

شایاں شان عالی تو نیست اے سلطان دین — باز گردانی تہی دستم ز دربارت چنیں
چوں مرا جز بارگاہ عالئے تو سر ورا — نیست ملجائے خدارا حال زار من بہ بیں
درد مندم مستمندم ہم اسیر دام وام — پائے اعدا بہ سرم از طعنہا یم دل حزیں
انتقامم گیر از اعدا و غیرت پیشہ کن — چوں بقرآں است غیرت وصف رب العالمین
ہر کسے را بستۂ خود را بود حامی و من — چوں سگ کوئے تو ام شو حامئے من ہم معیں
گشتہ ام رسوا بہ عالم خوار و مسارم در جہاں — از سر تو سرفرازم کن خلاصم بخش زیں
آمدہ نالاں و گریاں بر درت خستہ علی — گیر دستش از کرم اے شاہ شاہانِ مہیں

مناجات

از حاجی نور احمد صاحب

بسم اللہ الرحمن الرحیم

ہست لائق ہر صفت سلطان صاحب بادشاہ — قبلہ شد ہر دو عالم عاشقاں را سجدہ گاہ
ناقصاں را پیر کامل کاملاں را رہنما — گنج بخش پیر عالم مظہر نورِ خدا
نقطہ حجابی دور کن خالص شود باہوئے ہو — اے باصادق حق بداں کایں محو در ذاتِ خدا
سجدہ گاہِ عارفاں ہم قبلہ عالم ہر کساں — ایں خاص جلوہ ذاتِ حق ظاہر شدہ نورِ خدا
شک آرد کسے در حق سلطان بے نظیر — بیشک آں مشرک شود ہم روز محشر در فنا
قبلہ توئی کعبہ توئی مولا بدانم بالیقین — شہرتِ فیضت شنیدہ بر در آمد پُر گناہ

ہر کہ طالب حق بود آید درینجا بالیقین
آنکہ گیرد دست سلطان دست داند مصطفےٰ

اے معلّےٰ پیر کامل گریہ کردم روز و شب
در فراقِ ہجر تو حیراں بگردم در جفا

بر زمین و آسمان شاہے نباشد این چنین
میدہد شاہی گدا را لحظہ سازد شاہ گدا

کس نباشد شیخ کامل مثل تو صاحب نظر
کس نباشد ہمچو من عاصی درین دار الفنا

دست بستہ عرض دارم خدمتِ عالیجناب
امداد کُن اے پیر من دستگیر شو بہر خدا

بیکساں را امید ہا بجید رساند فیض عام
شاہ سخاوت میکند گر بندہ باشد پُر خطا

پُر خطایم پُر خطایم پُر خطایم پُر خطا
اے کریما کرم کُن فارغ شوم نفس از ہوا

ہر کہ آید پیش سُلطاں مطلب خود را رسید
زود شو اے پیر من کُل دُور کن سختی مرا

کس نباشد ہم چو من مغموم و حیراں در جہاں
تکیہ دارم در جہاں جز تو حبیب مجتبےٰ

بر سر آید غم الم فریاد کردم پیش تو
کردم وسیلہ پیر را کن مدد فریاد مرا

شد رفیق غم الم محرم شدہ از راز من
ہر کساں از غم بترسند غم بترسد از مرا

ہیچ ندارم در جہاں جز تو وسیلہ عاصیاں
ما غرق در حرص و ہوا کُن رحم اے پیر ما

بہرہ بخش از اسم اعظم یا سخی یا سیّدا
فی سبیل اللہ عطا کن سائیل بیچارہ را

طلب دارم عشق اعظم بہرہ دہ اے پیر من
در میانِ عشق دریا خوب دہ غوطہ مرا

جرعۂ یک از شرابم دہ نواز خمخانہ خویش
تاشود حاصل ہمہ ہم مطلب خاطر مرا

نور احمد را بدانی از سگاں دروازہ خویش
دست خود بر پشت داری تا شود بخت مرا

مُناجات

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

تو سُلطانِ جہان عالی نوائی
مہ فلکی تو بل شمس سمائی

تو نور گمرہاں را رہنمائی
تو امراض درونم را دوائی

کجائی پادشاہِ من کجائی
چرا در کارِ مشکل من نیائی

ندیدم در جہاں مثلِ تو شاہے
بفرقِ سر ز فضلِ حق کلاہے
بنامِ ایزد بکن سویم نگاہے
بیفگن بر سرم ظلِ ہمائی

کجائی بادشاہِ من کجائی
چرا در کارِ مشکل من نیائی

زہے اقبال آں روزے کہ وقتے
کشم از شوق در کوئے تو رختے
تمایم تاز از فرخندہ بختے
کنم بر آستانت جبہ سائی

کجائی بادشاہِ من کجائی
چرا در کارِ مشکل من نیائی

خوشا وقتیکہ سویت بار پویم
مرادِ دل بہ پیشت باز گویم
شفائے درد ہاز ان خاک جویم
ز خاکت دیدہ سازم سرمہ سائی

کجائی بادشاہِ من کجائی
چرا در کارِ مشکل من نیائی

تمایم ہر دو چشمے خویش جایت
بیازم جان و دل اندر ہوایت
فدا سازم سرِ خود زیر پایت
نقاب افگندہ از رُخ گر در آئی

کجائی بادشاہِ من کجائی
چرا در کارِ مشکل من نیائی

گر از قسمت نصیب آید بکویت
کنم مژگان خود جاروب کویت
دلم مردہ کنم زندہ بہ بویت
دو زلفِ عنبر افشاں گرہ کشائی

کجائی بادشاہِ من کجائی
چرا در کارِ مشکل من نیائی

منم از قسطِ ہجران تو خستہ
براہِ انتظارِ تو نشستہ
دل اندر لطف و احسان تو بستہ
بجانم دہ ز شب ہائے جدائی

کجائی بادشاہِ من کجائی
چرا در کارِ مشکل من نیائی

خدارا لُطف کُن بر حالِ زارم | کہ غمخوارِ بجز تو کس ندارم
خلاصی دہ ازیں شبہائے تارم | تو روشن ترز شمس اندر ضیائی

کجائی بادشاہِ من کجائی
چرا در کارِ مشکل من نیائی

دلِ دارم زغفلت پُر گناہے | رُخِ از کثرتِ عصیاں سیاہے
ندارم جز تو در عالم پناہے! | تو در ہر دو جہاں ملجائے مائی

کجائی بادشاہِ من کجائی
چرا در کارِ مشکل من نیائی

ز افعالِ بدِ خود شرمسارم | فراواں اشکہا از دیدہ بارم
ز فیضِ خاصِ تو امید دارم | تو از راہِ عنایت سویم آئی

کجائی بادشاہِ من کجائی
چرا در کارِ مشکل من نیائی

دریغا رفت عمرم در معاصی | بماندم غافل از اخذِ نواصی
تلطف کُن بریں بیچارہ عاصی | ز دستِ نفس و شیطاں دہ رہائی

کجائی بادشاہِ من کجائی
چرا در کارِ مشکل من نیائی

بدامانت زدم دستِ توقّع | کہ تا یابم زالطافِ تمتّع
بسوئے دین و دنیا دہ ترفّع | تو اربابِ طلب را رہنمائی

کجائی بادشاہِ من کجائی
چرا در کارِ مشکل من نیائی

زماں برخاستہ از بہرِ جنگم | ز انبوہِ حوادث دل بہ تنگم
فتادہ اندیشۂ ناموس و ننگم | ولیکن نیست غم چوں تو پناہی

کجائی بادشاہِ من کجائی
چرا در کارِ مشکل من نیائی

مناجات

از مولوی محمد محی الدین المتخلص خاطرؔ حیدرآباد دکن

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

بامید رضائے ایزد پاک
کنم جاں را فدائے شاہ لولاک

مع آل و صحابہ سید رسل
صلوٰۃ و صد سلام و باد بر کل

شوم از شاہ جیلانی مدد جو
نویسم مدحت سلطان باہو

کجا یارا کہ درویش مسافر
فقیر و قاصر و سیاح خاطر

باین عقل و باین فکر پریشاں
سخن رانم بمدح خاص سلطان

ولے چوں اتفاقے آمدہ پیش
نمودم ہدیہ حسب وسعت خویش

ضرور افتاد تمہیدے در ینجا
چہ شد باعث بہ تسویدے در ینجا

ز ہجر آں حبیب رب معبود
۱۲۹۳ھ
ہزار و دو صد و سہ بر نود بود

بر آمد این فقیر از حیدر آباد
کہ باشد در دکن فرخندہ بنیاد

چو از حج و زیارتہا شرف یافت
عنان خویش را سوئے دگر تافت

بعزم ہند دل دمساز آمد
پس از سالے و شش ماہ باز آمد

مرا شوق زیارت بیش گردید
ہماں فکر سفر در پیش گردید

چو از بمبئی بدہلی رخت بستم
در انجا ہم دو سہ روزہ نشستم

زیارتہا کہ ہر جا بود کردم
تجارت شد سفر این سود کردم

ولے وقتیکہ بودم در مدینہ
شنیدم ذکر ہائے ہر قرینہ

محمد دیں کہ بود از اہل پنجاب
جوان صالح و حق جو و حق یاب

بیانش کرد از سلطان باہو
کہ فیض باطنش ہر جاست ہر سو

مرا شوق زیارت بود در دل
تمنائے سعادت بود در دل

عزیزے نیز در دہلی دگر بار
بیان شیخ با من کرد اظہار

از انجا سوئے ملتان آمدم من
ز ملتان سوئے سلطان آمدم من

چه دیدم روضه آں سوئے چناب ست | دراں آسوده یک عالیجناب است
چو خورشید است ہر سُو نور افشاں | رسیده فیض او پیدا و پنہاں
صفائی دل درآنجا میفروشند | خریداراں سر آویزاں خموشند
درآنجا ہر که سر در جیب آرد | فتوحاتِ عجب از غیب آرد
مبارک مصحع پُر آب و تاب است | بعینه خوابگاهِ آفتاب است
دراں آسُوده باہُو خسروِ دیں | بود زنده ولے در خواب شیریں
ولی الله بود قطبِ زمان است | ہمیشه حکم او ہر سُو روان است
نگاهِ فیض او بر ہر که اُفتاد | ولے نه مست شد از خود شد آزاد
دو صد سال ارچه رفته از وفاتش ! | بود فیضش کنوں چوں در حیاتش
درآنجا نائب غوث الورا اوست | طریقِ قادری را پیشوا اوست
بسا کس طالبانِ قرب دَاور | شده بر آستانِ او مجاور
شریعت را رواج تازه اینجا است | حقیقت را بلند آوازه اینجا است
چنیں جائے دگر کمیاب باشد | اگر باشد خیال و خواب باشد
بیا اے طالبِ فیضِ الٰہی ! | شود اینجا میسّر ہر چه خواہی
بیا اے طالبِ دیدار مطلق | بحق واصل کند ایں واصلِ حق
بیا اے تشنه ایں آب روان است | بشیرینی حلاوت بخش جان است
غرض چوں من مقامِ فیض دیدم | بخاکش سر نہادم بر گزیدم
شدم مقرون فیضِ باطنِ او | بدل ممنونِ فیضِ باطنِ او
پس از وے شد مرا شوقِ مُلاقات | ز اولادش گرامی کامل الذات
بود سجاده اش صالح محمّد | مکرّم محترم حافظ ممجّد
ولے از چند ماه جائے دگر رفت | بساں انجم سیّار سفر رفت
چو آمد دیدم آں صاحب نظر را | نظیرے نیست آں والا گُہر را
حلیم الطبع از پاکی سرشته | جبلی از پاکئے باطن فرشته
بسے صاحب قدم عالی مقام است | صلاحیّت درو ماننده نام است

تواضع دارد و اکرام دارد · کرم دارد سخا و نام دارد
مسافر را بجز وے نیست چارہ · کند با خویش و بیگانہ مدارا
بجائش نائب سجّادہ ماجد · بود عالی قدر سُلطان حامد
مُلاقاتش نمودم شاد گشتم · ز ہر رنجِ سفر آزاد گشتم
نہادہ اش نوائے در نہادش · شدہ خلق و مروّت خانہ زادش
بعلم و فضل یکتائے زمانہ · بجود و مکرمت گشتہ یگانہ
کلام او حلاوت بخش جانہاست · طلاقت در ہمہ نوع زبانہاست
بود در جملہ فن اورا سلیقہ · بود ہادی رہِ صاحب طریقہ
چو فیض صُحبتش تاثیر دارد · کشد دل سوے خود تسخیر دارد
کتابے کردہ تالیف آں خداجُو · بوصفش حضرتِ سُلطان باہو
مناقب ہائے سُلطانی بود نام · بشرح و بسط فرمودہ است ارقام
دگر یک مختصر زاں منتخب کرد · رقم تاریخ سلطانی عجیب کرد
من آں ہر دو نکو اسلوب دیدم · بجانش یہ گزیدم خوب دیدم
دگر کردم مُلاقات از گرامی · بود نورِ محمدؐ نام نامی
ہمیں فرزند سجادہ نشین است · بعلم و فضل رتبہ ہم ہمین است
جوان صالح و حق گوست کم گو · دُرِ رخشندۂ دریاے باہُو است
درو موجود اوصاف کمال است · مثالش گر بگویم بے مثال است
بلندش پایہ از تحصیل علم است · فزوں از علم در وے وصف حلم است
امارات بزرگی ہست در وے · خدا نقشِ فضیلت بست در وے
قریب اوراد ہد حق ارجمندی · رساند پایہ اش را بر بلندی
بود فرزند ثانی نورِ احمد · بود ہم ایں مکرّم چوں اب و جد
چو فرع این اند اصلش را نظر کن · قیاس اصل را زیں بیشتر کن
جناب حق گزیں سُلطان باہُو · ولی اللہ قطب عالم است او
نباشد کس چو او سرمست مدہوش · دلش از عشق مثل دیگ پُرجوش

ولی اللہ مادر زاد آمد کہ	ہمہ مشتاق را استاد آمد
بود ایں شش دلیل اے مرد حق جو	برا انواع فضیلتہا لئے باہو
نخستیں ہر چہ احوالش نویسند	ز تصنیفات اقوالش نویسند
دہد تاریخ بروے او گواہی	مطالعہ کن اگر تفصیل خواہی
دلیل دوم اے فرخندہ نظرت	کراماتش بود ہم خرق عادت
جناب قطب دائم مست وے بود	ہویدا میشد از لب ہر چہ فرمود
کرامت را کہ چوں پایاں نباشد	نوشتن از قلم آساں نباشد
اگر خواہی کہ تشریحش بدانی	مناقب ہائے سلطانی بخوانی
درو ہر یک بیان آن نوشتہ	شود ظاہر ازاں حال گذشتہ
ازانجملہ حکایت نیک بشنو	کنندش نقل از سلطان باہو
علی المرتضےٰ از راہ بردہ	بحضرت مصطفےٰ اورا سپردہ
رسول اللہ بدستش دست دادہ	در رحمت بروئے او کشادہ
چو از بیعت مشرف کرد دلشاد	بہ غوثش از برائے تربیت داد
چو یابد تربیت از غوث اعظم کہ	چہ پرسی حال ہر چہ گویمش کم
دریں دوراں کہ پر شور است پر شر	وجود او بود کبریت احمر
اگرچہ ظاہراً او در وفات است !	نہ مردہ بلکہ در عین حیات است
درون برزخ ایں صاحب کرامت !	رساند فیض خود بر حسب عادت
ولی اللہ نمیرند آنچہ گویند !	ہمیں معنے است از قرآن جوئید
چنیں مردان کامل کمتر آئند !	چو آیند از جہاں ظلمت زدائند
دلیل سوئم اکنوں مے نگارم	ز دریائے معانی گوہر آرم
ز خلفاؤ مریدان گرامی	بسے صاحب کرامت گشتہ نامی
چنانچہ حضرت نورنگ شاہ است	کہ محسن شاہ ہم ہادیئے راہ است
بود ملاں معالی صاف طینت	ابو صالح شناسائے حقیقت
دگر سلطان دیں نور محمد	بموجی شد ملقب شاہ سرمد

ولی اللہ جناب شاہ مُراد است
نویسم تلبکے از حد زیاد است

ہمہ در عصر خود ہا از کرامات
شدہ مشہور از ہر خرق عادات

غرض آخر کراماتِ مُریداں
بود واضح دلیل فضل پیراں

چہارم شد دلیل اولاد احفال
بود بر فضلِ جدّ ایں فضل شاں وال

علیٰ ہذا القیاس اولادِ نامی
یکے از دیگرے گشتہ گرامی

بحمد اللہ ہمہ بر راہِ جدّ اند
بعلم و فضل خاطر خواہ جدّ اند

خدا علمِ لدُنّی داد شاں را
رسیدہ فیض شاں خلقِ جہاں را

ببیں اسمائے آں اربابِ عرفان
بود مرقوم در تاریخ سُلطان

کہ پنجم اِتباعِ شرع باشد
شریعت اصل باقی فرع باشد

بسُلطاں بود لبس پاس شریعت
اگرچہ بود او صاحبِ طریقت

گر از حکمِ شریعت سر متابی
حقیقت مغز در وے خود بیابی

نبودہ قول و فعل از شرع بیروں
عمل میکرد بر اعمالِ مسنوں

اگرچہ شور و مستی بیشتر داشت
ولیکن شرع را بدّ نظر داشت

بود در خانقاہش مسجد آباد
مقرر شد اماہش مردِ آزاد

جماعت میشود در پنج اوقات
بود ایں استقامت از کرامات

ششم بعد از وفاتِ جسمِ عنصر
کراماتش بود جاری و اظہر

چو در وقتِ حیاتش فیض باطن
کنوں مشہور شد در ہر اماکن

یقیں دانم کہ او در گور زندہ است
بحالِ ہر طلبگار رسندہ است

شنیدم از زبانِ فیض احباب
بر ایشاں تافتہ مہرِ جہاں تاب

دگرگوں حال شاں گردیدہ دیدم
ہمہ مستیٔ شاں از دیدہ دیدم

نگاہِ فیض او بر ہر کہ اُفتاد
ز ہر آلائش دنیا شُد آزاد

محاسن او از یں اکسیر زر شد
بحق راہ یافت از خود بے خبر شد

چرا از دیگراں پرسم کہ بر من
کرامت شد عیاں بر وجہ احسن

شُدم ممنون آں فضل و کرامت
نہادم گردنِ خود زیر منت

بسے گردیدم و چوں او ندیدم ؎ | چوں فیاضئے ایں باہوؒ ندیدم
ولادت ماجاءٓ فیاضٌ سعید است | وفاتش فیض عالم ناپدید است
شنیدہ عمر طاہر از بیان است | چو عمر سعید کون و مکان است
برائے یادگاراں چند ابیات | بیان خرق عادت و کرامات
بطورِ مختصر در عین عجلت ؎ | نوشتم تا بیانم زاں سعادت
چو شد آغاز ایام حرارت | مرا دشوار شد اینجا اقامت
بصد افسوس و غم با دیدۂ تر | کشیدم رخت از اینجا سوئے دیگر
ز غرہ سال ختمش دانی آمد | جمعہ نصف ربیع الثانی آمد
رقم کردم پئے آسائش دل | شد ایں کار من از فرمائش دل
مرا نامش حلاوت بخش جاں شد | ز توصیفش قلم رطب اللسان شد
خدا ازیں کار من ہرگز نگیرد | ز بہر دوستان خود پذیرد

غزل

منکہ از بہر زیارت آمدم | با ہمہ صدق و ارادت آمدم
جذبۂ لطف تو چوں ما را کشید | از دکن تا ایں ولایت آمدم
آمدم از منزلِ دور و دراز | کردہ طے صد ہا مسافت آمدم
در ہمہ آفاق فیاضئے تو | ہم بجا زد کوس شہرت آمدم
حضرتِ سلطانِ باہو نامِ پاک | ناگہا کردم سماعت آمدم
نائب غوث الوریٰ دانستہ ام | تا بداں حسن عقیدت آمدم
فی الحقیقت شانِ تو عالی بود | دیدہ ام فیضِ کرامت آمدم
یک نگاہِ فیض کردہ آرزو | سر قدم کردہ بخدمت آمدم

؎ در جائیکہ صیغہ ماضی ضمیر و، جاء از مصدر عربی است برائے تاریخ اعداد ابجد از جیم سہ از الف یک عدد گرفتہ جملہ چار است۔ مادہ ماجاءَ فیاضٌ سعیدٌ - فیضِ عالمِ ناپدید ؛

صاف کن باطن ز فیض معنوی ‏ گرچہ حملوؒ از کدورت آمدم
در نگاہِ قطب میقر مود غوث ‏ تو عنایت کن ولایت آمدم
پیر معذورم مریضم ناتواں ‏ ہیچ ناکردہ ریاضت آمدم
از نظر پرور جۂ اعلےٰ رساں ‏ با امید بے نہایت آمدم
تا نظر فرمودہ بر کردار من ‏ فیض کن خرقہ عادت آمدم
آمدم بر در گدائے گرسنہ ‏ چشم دارم خوانِ نعمت آمدم
دولتِ دنیا نمے خواہم ز تو ‏ طالبِ عشق و محبت آمدم
جز تعالےٰ حق ندارم آرزو ‏ خاطرِ حق جو بخدمت آمدم
اے توئی مقصودِ من ربّ الرحیم ‏ تا بیابجا من بہ ہویت آمدم
نیاسمیدانی کہ خاص از بہرِ تو ‏ پیش ایں صاحب ولایت آمدم
تو مرا شاہی الٰہی رحم کن ‏ دہ مرا قرب و وصالت آمدم
من ترا خواہم ز تو اے بادشاہ ‏ ہم تو دادی عشق و ہمت آمدم
ہر چہ خواہی میکنی من کیستم ‏ تو بباطن من بصورت آمدم
از رہِ طغرہ مرا از من بستاں ‏ گرچہ من در عین غفلت آمدم

دستگیرم نیست جز ربّ الجلیل
عذر خواہ خاطر بحضرت آمدم

مناجات

از تصنیف فقیر عبدُ اللہ علیہ الرحمتہ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

ربّ دی قدرت توں قربان جیں کل جہان بنایا ‏ ختم نبیاں حضرت کیتوس جھتر لولاک جھلو لایا
یارہ صحاب نبی دے برحق ساریاں قرب سوایا ‏ سہرا کل ولی دا میراں وچہ بغداد دے جائیں
اے سرکار سخی شہنشاہ ہر آس مراد پہنچائیں
اے رب پرورم مرشد میڈا منگیاں ترت دوائیں

۲ تساں منظور حضور نبی دے خاص کچہری رہندے — ہو مختار خزانے دے جی دیوان ہو شاہ جیلاندے
ہر عارف دے سہرے ہوا ہو قرب تساں کوں دیندے — میں سدھرائی در تے آئی خالی ناں ولائیں

اے سرکار سخی شاہنشاہ ہر آس مراد پہنچائیں
اے لج پرور مرشد میںڈا منگیاں تُرت دیوائیں

۳ علم لدنی حاصل تینکوں اللہ شرف ودھایا — لوح محفوظ مطالعہ تیرا جداں ظہور اپایا
کوئی اُستاد نہ ظاہر تیرا پڑھیوں ناں پڑھایا — نوری سینہ گجھا خزینہ آپ بنایا سائیں

اے سرکار سخی شہنشاہ ہر آس مراد پہنچائیں
اے لج پرور مرشد میںڈا منگیاں تُرت دیوائیں

۴ کیا تعریف کرے ایہ عاجز کیتی مُول نہ جاوے — دوہیں جہان کریندے صفتاں کیا ناقص آکھ سُناوے
حوراں پریاں در تیرے تے پیا سب کوئی سہرا گاوے — پنکھی درخت تمامی نیریاں آکھن صفت ثنائیں

اے سرکار سخی شہنشاہ ہر آس مراد پہنچائیں
اے لج پرور مرشد میںڈا منگیاں تُرت دیوائیں

۵ کل عالم وچ چانن ہویا جاں کیتا شمس اُجالا — تاج شریعت سر تیرے تے سوہنیاں سہریاں والا
طریقت حقیقت معرفت روشن آپ کیتو حق تعالیٰ — خادم دوہیں جہان تساڈے میں کیا مدح سُنائیں

اے سرکار سخی شہنشاہ ہر آس مراد پہنچائیں
اے لج پرور مرشد میںڈا منگیاں تُرت دیوائیں

۶ کُھلیا در ہمیش تساڈا خاص سخاوت والا — آیا خالی کوئی نہ ولدا ہے ایہ سخیاں دا چالا
لکھ ہزاراں کروڑاں بدیاں ویکھ کریندا ایں ٹالا — میں سر بھار بھریے چائے لوں دامن ہیٹھ لوکائیں

اے سرکار سخی شہنشاہ ہر آس مراد پہنچائیں
اے لج پرور مرشد میںڈا منگیاں تُرت دیوائیں

۷ فیض رسانی تیری دا سایاں انت نہیں کہیں پایا — جیوں جیوں دینھ اگوہاں ہتھوں رتبہ سوا سوایا
گھن براتاں حضوروں دیندا ایں حضرت پیر دھایا — مینکوں شوق تساڈے در دا رہندے سنج صباحیں

اے سرکار سخی شہنشاہ ہر آس مراد پہنچائیں
اے لج پرور مرشد میںڈا منگیاں تُرت دیوائیں

لدھا سُہاگ جنھاں دے گچھے میری حضرتؒ ویرلا آیا　　مشرق مغرب جنوب شمالے ہر ہر پاسا آیا
کعبہ تک محل تساڈا ہر حاجی سارھر آیا　　میں بھی نا تو خدادا آیندا دل تے نقش بٹھائیں

اے سرکار سخی شہنشاہ ہر آس مُراد پہنچائیں
اے رب پرور مرشد میںڈا منگیاں تُرت دلوائیں

اکبر شان محل تیرے دا جیندے کنگرے عرش منارے　　وچہ فرار ہے نور دا قبہ سہرے مثل ستارے
سائیاں مبارک تلے جڑیا سوہندیاں گھڑیاں نالے　　غلافاں تے گلدستیاں دا شرف ودھایا سائیں

اے سرکار سخی شہنشاہ ہر آس مُراد پہنچائیں
اے رب پرور مرشد میںڈا منگیاں تُرت دلوائیں

پنج تے ول دستارے سوہنے رحمت نال جڑائے　　بیری گھُچھے لونگاں والے ہکنوں سوا سوائے
خاص الخاص عطر کستوری دی خوب گھول گھمائے　　ایہ خوشبوئی عاشقاں جھونے مین زمن وچہ نائیں

اے سرکار سخی شہنشاہ ہر آس مُراد پہنچائیں
اے رب پرور مرشد میںڈا منگیاں تُرت دلوائیں

۱۱ طوبے نوری تے بیر حضوری ہے عجب دو ماندا سایا　　حجرے بوٹیاں درخت تمامی رب بہشت بنایا
ہر لڑی ہر پتر وچوں ایہ مست آوازہ آیا　　باہجوں صفت ثنا خدا دے اوہ ہکدم فارغ نائیں

اے سرکار سخی شہنشاہ ہر آس مُراد پہنچائیں
اے رب پرور مرشد میںڈا منگیاں تُرت دلوائیں

۱۲ توں کُن وحدت دا اسباباں کھر اسرار الملک جھکیندا　　کھڑکے کُنڈی ہر دل کو آ دربار وکھیندا
جو مطلوب کہیندا ہووے پیا سب آسان کریندا　　دیہ برات نہ ٹورن خالی کمیں تساں گھر نائیں

اے سرکار سخی شہنشاہ ہر آس مُراد پہنچائیں
اے رب پرور مرشد میںڈا منگیاں تُرت دلوائیں

۱۳ جیویں چور محبوب دے گھر وچہ نیت چوری دی آیا　　اگوں دنیا ہوں نہ ڈٹھیوس اُس قطبے نوں ہتھ پایا
شرم دامن دا حضرت پالیا اُس چور تھا قطب بنایا　　میرا شرم ہمیش تساں توں روز قیامت تائیں

اے سرکار سخی شہنشاہ ہر آس مُراد پہنچائیں
اے رب پرور مرشد میںڈا منگیاں تُرت دلوائیں

نفسِ امارے کھادا مینکوں نفیندی مُول نہ کائی — وہڑا اوُتے دیو چہ آیا گل وچہ پیئم پھائی
باہاں اُلاراں ہکلاں ماراں اے محبوب خدائی — وقت نزع دے کرنی یاری حشر دا بھار اچائیں

اے سرکار سخی شہنشاہ ہر آس مراد پہنچائیں
اے رب پرور مرشد میڈا منگیاں تُرت دیوائیں

نال عنایت شفقت سایاں سُن اک عرض غریباں — توں جاگ دے وچہ رحمت ہو لیں دارُو کل مریضاں
نا امیداں دی امید ہمیشہ نصیب ہیں بے نصیباں — اے سرکار سخی شہنشاہ ہر آس مراد پہنچائیں

اے رب پرور مرشد میڈا منگیاں تُرت دیوائیں

مُناجات

از فقیر سُلطانی قدس سرہٗ

بِسْمِ اللّٰہِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

جیوُں پیر میرا وڈے شاناں — سردار ہیں وچہ سُلطاناں
تیں پایو شاک سُہائی — باہُو ہُو دی دُھم مچائی
سارے مُلکاں وچہ روشنائی — پھریا غوغا زمین اسماناں
جیویں پیر میرا وڈے شاناں — سردار ہیں وچہ سُلطاناں
تیرے فیض دا باجہ بجیا — تیرا دامن ہر تے رج دا
سوہتاں شرم تینوں ساری لجیدا — توں ناں قبلہ جنّ انساناں
جیویں پیر میرا وڈے شاناں — سردار ہیں وچہ سُلطانان
پایا زیور خاص حضوری — سر لٹکے سہرا نوری
چوداں طبقاں وچہ مشہوری — سوہتاں سرخ رُو ہر میداناں
جیویں پیر میرا وڈے شاناں — سردار ہیں وچہ سُلطاناں
باہو اِلّا اللّٰہ پڑھائی — رِتت برس دا نورُ الٰہی
ہر مجلس وچہ وڈیائی — یاہُو یاہُو وِرد جیواناں

جیویں پیر میرا اوڈے شانان — سردار ہیں وچہ سُلطاناں
مَیں تاں گلی کوچے سہرے گانواں — سوہنے یار توں سلطانؒ باہوؒ داں
سُلطان توں صدقے جاواں — جیندا شور ہے وچہ ٹکاناں
جیویں پیر میرا اوڈے شاناں — سردار ہیں وچہ سُلطاناں
مَیں تاں وانگ نے لیخاں دسکدی — مینوں قسم سوہناں تیں ہاکدی
سِک باہوؒ دیدار نہ مُکدی — میرا او ہاں جہاناں دا ماناں
جیویں پیر میرا اوڈے شاناں — سردار ہیں وچہ سُلطاناں
سوہنی تربت نور دی بھری ہے — سوہنے لعلاں تے بیڑ باندی جڑی ہے
رکھتہ باہوؒ کمان چڑھی ہے — تیںنڈا سایہ ہر مکاناں
جیویں پیر میرا اوڈے شاناں — سردار ہیں وچہ سلطاناں
تیںنڈا شان اعلےٰ توں اعلےٰ — تینوں شرف دِتا حق تعالےٰ
چوداں طبقاں دے وچہ بالا — سارا لوک غلام نے باہناں
جیویں پیرا میرا اوڈے شاناں — سردار ہیں وچہ سُلطاناں
سائل نور پور دے وچہ وسدا — منوں عرض غریب بیکس دا
سارا لوک مَیں تے پیا ہسدا — ایتھے اوتھے کریں خصماناں
جیویں پیر میرا اوڈے شاناں — سردار ہیں وچہ سُلطاناں

مُناجات

از فقیر عبد اللہ صاحب مرحوم قدس سرہٗ

بِسۡمِ اللّٰہِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ

اے مشرق شمس حقانی، اے مظہر ذات رحمانی — کراں صفت کی مَیں زبانی، تو خلیم ہیں رحمانی
تیرا شان شرف سبحانی — تیری دوجگ وچہ سُلطانی
توں نور رسُول خدادا، توں چشمہ شمس ہُدے دا — پنجتن دا پیار زیادہ، تیرا پیر ہے پیر جیلانی
تیرا شان شرف سبحانی — تیری دوجگ وچہ سُلطانی

تُوں حضرت باہو نوری، سخی سلطان مشہوری — ہر دم منظور حضوری، توں شاہ اعظم رُوحانی
تیرا شان شرف سُبحانی — تیری دو جگ وچ سُلطانی

تُوں ہیں سردار جہاناں، سرتاج فقر دا خزاناں — تیری دُھم زمین آسماناں، اتے ملکاں وچ فیضانی
تیرا شان شرف سُبحانی — تیری دو جگ وچ سُلطانی

ہَیں بحر عمیق فقر توں، سچ عشق الٰہی دا در توں — شہباز ہما اکبر توں، پرواز تیری لامکانی
تیرا شان شرف سُبحانی — تیری دو جگ وچ سُلطانی

تیرا آب حیات ہے ذاتی، رُوح رُوح دا تے دلدی چھاتی — نفی غیر ثبوت ثباتی، ملکہ خضر جیسے دریانی
تیرا شان شرف سُبحانی — تیری دو جگ وچ سُلطانی

تیرا پیر افسر کُل پیراں، تُوں باہو ختم فقیراں — تینوں شاہ میر اندیاں دھیراں، تیری غوث قطب احسانی
تیرا شان شرف سُبحانی — تیری دو جگ وچ سُلطانی

تیرا رنگ محل ہے شاہی، سوہنا چشمہ فیض الٰہی — ایہو تخت تیرا داہ واہی، ایہو ہے درگاہ عرفانی
تیرا شان شرف سُبحانی — تیری دو جگ وچ سُلطانی

تیرے در دے جو دیوانے، دوجگ نہیں اوہ مستانے — پُرشور سبھو پروانے، پئے جان کرن قربانی
تیرا شان شرف سُبحانی — تیری دو جگ وچ سُلطانی

تُوں سخی بحر دا کرم دا، مشہور وفا شرم دا — دیہ خیر خدا دے اسم دا، کر دُور میری پریشانی
تیرا شان شرف سُبحانی — تیری دو جگ وچ سُلطانی

تیرا نور محمد سوہنا، دلدار دے نوں کج ہنا — ہر سو ہتے دامن موہنا، اوہ چند ید سُلطانی
تیرا شان شرف سُبحانی — تیری دو جگ وچ سُلطانی

سوہنا باغ عرش دا آہو، ہر دم مستغرق باہو — آئیا ولیس وڈا خود باہو، اوہ چشمہ بحر معانی
تیرا شان شرف سُبحانی — تیری دو جگ وچ سُلطانی

شاہ قُرآن دا مردانہ، اتے عاشق ختم زمانہ — مشتاق فدا پروانہ، اوہ کامل پیر حقانی
تیرا شان شرف سُبحانی — تیری دو جگ وچ سُلطانی

اوہ مظہر علم ادب دا، دلبر کنعان عرب دا — اوہ صاحب حُسن عجب دا، اوہدی نظر عشقدی کانی
تیرا شان شرف سُبحانی — تیری دو جگ وچ سُلطانی

پچھے اوس ہادی اے ہادی، آکر دل دی آبادی
تیری در آئیم فریادی، مظلوم نفس شیطانی
تیرا شان شرف سبحانی
تیری دو جگ وچہ سلطانی
تک نظر کرم دی جبالوں، کھڑ یار تمام حجابوں
چھٹ جاواں گل عذابوں، کر نیک میری زندگانی
تیرا شان شرف سبحانی
تیری دو جگ وچہ سلطانی
پا خیر عشق دا مینوں، جینویں مرتبہ بخشیا نینوں
کراں تدھ بن عرض میں کینوں، دے پانی درد دی مسگانی
تیرا شان شرف سبحانی
تیری دو جگ وچہ سلطانی

مُناجات

از فقیر عبداللہ مرحوم و مغفور

بِسْمِ اللّٰہِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

کروں ہر دم صفت تیری، سخی سلطان چھنانوالہ
وہ بیحد صفت تیری، سخی سلطان چھنانوالہ
رقم ہو کب صفت تیری، سخی سلطان چھنانوالہ
نبی صاحب دا توں سایہ، سخی سلطان چھنانوالہ
توں میراں پیر دا جانی، نہیں کوئی تیرا ثانی
توں ہیں عرفان دا پیالہ، سخی سلطان چھنانوالہ
تیرے دربار جو آوے، مراداں دو جہاں پاوے
توں ہیں احسان دا نالا، سخی سلطان چھنانوالہ
معظم شان والا پیر، جسے دا نام ہے اکسیر
توں ہو باہو رہیں شالا، سخی سلطان چھنانوالہ
تیرے طالب ہیں مستانے، پھرن ہر دم وہ دیوانے
پیتو نے عشق دا پیالا، سخی سلطان چھنانوالہ
عاجز گاوے تیری سہرے، آوے ہر دم تیرے ڈیرے
سخیاں دا تیرا چالا، سخی سلطان چھنانوالہ

مُناجات

از حاجی گل محمد صاحب سکنہ کلاچی وستی

بسم اللہ الرحمن الرحیم

دل کیچ جنہاں دو چاہندا لئے
جنھے کامل مرشد رہندا لئے
اللہ ویکھاں میں منزل نوری
جتھے ببیل درخت حضوری
جیندا انفشہ بیت معموری
وچہ وس دا خلقت دا سا ہنجلئے

سوہناں قبلہ عاشقاں دے اتباں دا
ہے سجدہ گاہ اساں خاکیاں دا
اوہناں رہے طواف افلاکیاں دا
اُہتاں بحر محبّت وہندائے
اوہ بحر محیط جاں موج مارے
جنیدے وچوں نکلن ہوُوے نعرے
میلن لعل جواہر لوک سارے
وچہ رحمت دا مینہ آندائے
ہے شجرہ مقدّس طوری
جیندا اسب جلوہ نِکلے نوری
جیندا اسدا آواز منصوری
سوہناں پیر پیراں دا جا ہتجائے
بھاہجر فراق دی ساڑ گھتیاں
ظالم نیش پرہوندے مار گھتیاں
جیندے نیناندے تیراں مار گھتیاں
عاجزہ دام قفس وچہ رہندائے

مُناجات

ازمستانہ فقیر سلطان العارفین

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

مَیں باندی سلطان صاحب دی
مجرے کارن آئی وے یار
سبھے سیّاں بنھدیاں ڈھوے
ویکھاں ڈھول ہن کیں در آوے
آوے ڈھول تاں بھراں کلاوے
تیں بھتوں باہجہ اکلی وے یار
ڈھول ہن گھر گھر نیر جھیڑے
ہر کائی آکھے آمیندے وہڑے
مَیں کی جاناں منگر کھڑے
یاری وے وچہ یاری وے یار
سبھناں سیّاں کپڑے پلّے
مَیں تاں سِکدیاں دن لنگھائے
منہاں کامل مرشد پھیرا پائے
ہوواں سیّاں دے وچہ سردار
ڈاہڈے کپڑے میلے میرے
مَیں آلگیاں دامن تیرے
پھول نہ سایاں عیب توں میرے
باہنہ پکڑی دی لاج وے یار
نفس کُتّا پے گیا موں کھوری
نام اللہ دے نہ لڑھدیاں چھوڑیں
تیں بن مُرشد کیں لوں سوریں
لڑھدی نوں کدھی چاہڑیں وے یار

نام اللہ دے کر جا بھلّے — راہ پوواں نہ پوواں جھلّے
جھلاندے وچہ سے سے ولّے — مشکل قبر اندھاری وے یار
نفس شیطان نہ سرتوں ٹلّے — تیرے باہجوں کیڑا ٹھلّے
گردنوں پھڑکے مارکے گھلّے — سرتوں شیطان ٹالیں وے یار
اللہ نبیؐ ہے تیں تے راضی — پیر پیراں دا خاص شہبازی
ہر طالب دی کرے سازی — ڈاہڈی حشر دی بازی وے یار
یاد رکھیں وساریں مَتاں — نام تیرا لے جگ تے وتاں
باہو باہو جپ دی وتاں — رکھیں ثابت دین دے یار

مناجات

از عبداللہ فقیر حضرت سلطان العارفین

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

الف اول آخر اتے باطن ظاہر — سبھ جائے مکانے توں ہیں اندر باہر
نبیؐ پاک محمدؐ کیتو اپنا ماہر — جیندی آل کمال ہے سب طیب طاہر
ب بلغ فقر دا کیتو شاہ علیؓ مالی — اُنہاندے فیض دی نہروں ہری ہر اک ڈالی
حسنینؓ تے زہراؓ دو جہانا ندے والی — ہر عیب خطاؤں ایہ پنجتن خالی
ت تور پہنچایا اُنہاں عشق ربانا — سر حسیناں تے ٹھیا اُنہاں اللہ دا بھاناں
ایسا بھار عشق دا سو کوئی نہیں اُٹھاناں — ایہ ہے کم اُنہاندا کھاز ہر پچھاناں
ث ثابت اوہ ہے پنجتن دی نشانی — محبوب الٰہی اوہ جو شاہ جیلانی
سچا پیر پیراں دا میراں پیر حقانی — نہیں ہویا نہ ہوسی کوئی اُس دا ثانی
ج جد دا اوہ ہویا ہوئی جگ وچہ شادی — ہوئی دین نبی دی سب ملکیں آبادی
وچہ ظاہر باطن ہر ہادی دا ہادی — وچہ خلق اللہ دے روشن او وچن بغدادی
ح حسب نسب یقیں اوہ سید سچا — وچہ شان شرف دے ہر تھے یقیں اُچا

جھڑا منکر اُس دا مردود ہے لُچّا
خ خادم اُس دا ہیں توں حضرت باہُو
کریں دل وچہ جاری اک نظروں ھاھُو
د دوست رب دا اختیار کہاویں
بدبخت گناہیں نت پار لنگھاویں
ذ ذات تیری ہے ستار کریمی
دیہ دان عشق دا تیرا شان عظیمی
ر رحم لطف دا دریا ہیں توں جاری
دیہ ہک گھُٹ مینوں کر دُور بیماری
ز زینت والا تیرا محل نورانی
پئے عارف منگدے تیری دردی سگانی
س سوہناں ہیں توں سلطان جہنگیرا
پا جہات کرم دی جینوں شان ہے تیرا
ش شور شہر تھیں رب رحمت آندی
تیری لاٹ نورانی لنگھ عرشاں تھیں جاندی
ص صاف صحی ہے اے سخی سلطاناں
دلدار نبی دا اسرار جہاناں
ض ضعف تمامی کر دُور فقیرا
دھو دل دی سیاہی رحمت دیا نیرا
ط طوق عشق دے گھت دل نوں پکیرے
ہیں توں قطب ربانی تیری درجے اُچیرے
ظ ظاہر باطن ہیں توں راہ پیغمبر
اُستاد عشق دا ہیں توں اعظم اکبر
ع عجم عرب دے تیرے فیض نوں سِکدے
ہے بالن اگ دا اوہ اُنہاں لُچّا
فرزند نبی دا مستغرق ہیں باہُو
اک پل تھیں شتابی پہنچ منزل الاھُو
لکھ مردے ولاندے ہک پل تھیں جواویں
کریں خاص اُنہاں نوں جنہاں در تے بلاویں
کریں چور حضوری تک نظر رحیمی
ش شہباز سخی ہیں مشہور قدیمی
چوتہہ طرفاں تھیں آوے خلقت تیسی ساری
تیرا دامن پھڑیا ہاں میں دل دا آزاری
ایہو عالیشان ہے درگاہ سلطانی
منصور ہوراں جیہے لکھ دربانی
ما اعظم شانی والا تیں سر سہرا
دیہ دیدار کدا ہیں دل سِکدا ہے میرا
توں مشعل نوری کر پردیوں واندی
تیری صفت باہُو وچہ گل نہ سماندی
محبوب خدا دا ہیں توں یار یگاناں
تیرا نام اسانوں دو جگ دا خزاناں
اُس غوث اعظم دیا منظور وزیرا
ہک دیہ دکھلائی لکھاے بدر منیرا
دھر قدم چشم تے کر من وچہ ڈیرے
سب دشمن راہندے کر میں تھیں پریرے
ہے تاج فقر دا فقراواں دا سرور
سب منگتا ہے تیرا نہ بھنواں میں در در
پئے باہُو جہے خریدن تیرے در تے وکدے

تیرا عشق جواناں پیا دل ہر اکدے تیرے نور دے شعلے مخلوق نوں جھکدے
غ غرض ہے سگدی کر غور توں دل نوں گھڑ لعل بنا لوں اس جینجل سل نوں
کوہ طور عشق دا کر کالیری گل نوں رکھ سر تے ہمیشاں اُس نور دے ظل نوں
ف فرق نہ ذرہ ہیں توں ذات ربانی ہک نقطے دا پردہ وچہ نام نشانی
ہر دل دی حیاتی ہر جانی دا جانی ہیں توں حضرت باہو تیرا ہور نہ کوئی ثانی
ق قدر تیرا ہے میٹیں لیکھ قلم دے کیتا عرش اکبر نوں تدھ زیر قدم دے
وچ جگ دے چہ ہونسی تیرے فیض کرم دے کر اس بد دم نوں لائق کسے نہ کم دے
ک کیونکر باہو تیرا دامن چھوڑاں تیرا چھڈ دروازہ ہور کس در دوڑاں
کیوں ہور کسے توں تدھ مونہ یاں لوڑاں شیطان کہاواں جے میں آس نروڑاں
ل لاج وفا دا سبھ شرم تساں نوں ہیں ہاں عیب خطا قیں بدکار جہاں نوں
پا خیر کرم دا اُس اعظم شاں نوں خود معلم تینوں کیا کہاں میں زباں نوں
م ملک دلے دا ویران ہے میرا آکر آبادی جیندی شان ہے تیرا
ہیں توں حضرت باہو سلطان اچیرا ویہ شان اپنی دا کوئی دان جتیرا
ن نور محمد سلطان ہیں نوری باہو دا پیارا باہو دا حضوری
کدیں پاک نبی تھیں نہیں اُس نوں دوری وچہ ظاہر باطن اُہدی ہے منظوری
و وہم خیالوں ودھ اہل حسن دا او ہتاں پھل ہے گلابی باہو دے چمن دا
سوہناں لعل نورانی ساطانڈے عدن دا باشمع سبحانی سیجیاں سخن دا
ہ ہر اک دل دا سوہنا شمس حقانی محبوب الٰہی دوہاں جہاناں دا جانی
وچہ صورت سیرت دلبر لاثانی سوہناں مرشد میرا ہاں اُسدی نشانی
ل لذت بخشو مینوں عشق دے یاروں دیہو نام خدا دے ہر مرض دا داروں
میرے سینے تے دل نوں کرو کرم انگاروں میری جان چھڈاؤ اس نفس غداروں
الف اپنے در دی ہکو بخشو غلامی ہیں توں نور محمد سلطان دا نامی
ایسا دل وچہ جاری کرو ذکر دوامی ہووے شور زیادہ وچہ لحد تے سامی
ی یاد خدا دی اُس طور کراؤ ہر دم دل نوں پئے غور پہنچاؤ
زنجیر عشق دی چا گل وچہ پاؤ سبھ قاعدے دل دے اس ساگ نوں سکھاؤ

مُناجات

از مسکین فقیر محمد الدین غلام قادری سروری

توں ہیں سرتاج عرفانی — سخی سلطان نورانی

خلیفہ مصطفےٰ کا توں، پیارا مرتضےٰ کا توں — نورِ مظہر نور ربانی، سخی سلطان نورانی

توں ہیں عالم شریعت کا، بھی فاضل ہیں طریقت کا — حقیقت ہیں توں حقانی، سخی سلطان نورانی

توں وارث انبیاؤں کا، بھی حامی اولیاؤں کا — وزیر غوث صمدانی، سخی سلطان نورانی

صاحب درجہ کمالی توں، ولاخوف داوالی توں — توں واقف رمز پنہانی، سخی سلطان نورانی

توں بدہ اولیاؤں کا، بھی قدوہ اتقیاؤں کا — توں ھدی راہ ربانی، سخی سلطان نورانی

توں گمراہاں دا ہادی ہیں، توں بیدیناں دا ھدی ہیں — وسیلہ قرب یزدانی، سخی سلطان نورانی

توں معدن ہیں ولایت کا، بھی مخزن ہیں ہدایت کا — توں محرم راز پنہانی، سخی سلطان نورانی

وسیلہ راہ رب دا توں، ہادی خلقوا ادب دا توں — توں خفیہ بھید رحمانی، سخی سلطان نورانی

صفا نوری تجلی توں، ولی کامل معلی توں — توں چشمہ فیض جیلانی، سخی سلطان نورانی

تجھے نور توں پیدا، جہاں تیرا اسارا شیدا — توں روشن چاند عرفانی، سخی سلطان نورانی

خمِ وحدت کا ساقی توں، ملک غیری افلاکی توں — آیا صورت ہیں انسانی، سخی سلطان نورانی

گذر منزل فنا فی اللہ، پایا درجہ بقا باللہ — توں وچ توحید ہیں فانی، سخی سلطان نورانی

توں وچ توحید کے دریا، حجازی عارفاں ملیا — نہیں کچھ خوف طغیانی، سخی سلطان نورانی

تعالی اللہ ہے درگاہ، مدد منگدے گدا و شاہ — توں وچ عرفان لاثانی، سخی سلطان نورانی

جو تیری درگدا آوے، ہو پل وچ بادشاہ جاوے — رکھو سرتاج شاہانی، سخی سلطان نورانی

شہنشاہ ہفت کشور کے، ہنے سائل تیری در کے — ہندی ترکی خراسانی، سخی سلطان نورانی

جو در تیری تے آ کھڑیا، اوہ ٹریاں ہو گیاں بھلیاں — پاون امداد روحانی، سخی سلطان نورانی

محمد دین تیرا بردا، سوالی ہے تیرے در دا — پلا ہو جام عرفانی، سخی سلطان نورانی

مُناجات

ازحافظ محمدؐ صاحب

بِسْمِ اللّٰہِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

اساں قبلہ چادر بار کیتا   وچہ دوہیں جہان تکرار کیتا
دربار سخی وچکار کیتا   جتھے عاشقاں ونج بپار کیتا

ایہ تاں چشمہ فیض حضور دا ہے   ایہ تاں غقمر ذاتی نور دا ہے
ایہ تاں قبلہ گاہ منصُور دا ہے   وانگوں شمس دے چا لشکار کیتا
دربار سخی وچکار کیتا   جتھے عاشقاں ونج بپار کیتا

باھو شان بلندی پایا ہے   والی ملک سخاوت آیا ہے
مولیٰ مُلک ویران وسایا ہے   گوناگون عجیب گلزار کیتا
دربار سخی وچکار کیتا   جتھے عاشقاں ونج بپار کیتا

ایہ قبول جناب رسُول دا ہے   ایہ منظور حسنین بتُول دا ہے
جھنڈا ہر ولی اُتے جھُول دا ہے   مولے ہر اک تے اسوار کیتا
دربار سخی وچکار کیتا   جتھے عاشقاں ونج بپار کیتا

ایہ تاں غوث دے گھر وچہ ٹریا ہے   کتھ یار دا منصب چڑھیا ہے
واہ واہ حرف اکسیر دا پڑھیا ہے   شاہ میراں خود مختار کیتا
دربار سخی وچکار کیتا   جتھے عاشقاں ونج بپار کیتا

نہ کوئی ثانی ایس مکان دا ہے   وچہ جگ دے شاہ سلطان دا ہے
ایہ پیارا شاہ جیلان دا ہے   مولے فقر دا ایہ سردار کیتا
دربار سخی وچکار کیتا   جتھے عاشقاں ونج بپار کیتا

ایندا فیض ہمیش سوایا ہے   چواں کوٹاں دا ملک نوایا ہے
اللہ رحمت مینہ برسایا ہے   روشن کابل تے قندھار کیتا
دربار سخی وچکار کیتا   جتھے عاشقاں ونج بپار کیتا

سائل وچ غماں پیا گلدا ہے
پینڈا دور تے وتجناں تھلدا ہے
شوہدا اجے ہمیشہ جلدا ہے
رکنیں مدت تھیں یار بیمار کیتا
دربار سخی وچکار کیتا
جتھے عاشقاں ونج بپار کیتا
سلطان سخی جد سائیں ہے
نہیں دکھ تے غم کتھائیں ہے
ایہ تاں پہنچا اہر ہر جائیں ہے
جتھاں رکھ دلی اعتبار کیتا
دربار سخی وچکار کیتا
جتھے عاشقاں ونج بپار کیتا

مناجات

از میاں محمد صاحب

بسم اللہ الرحمن الرحیم

دل لٹ لئے یار پیارے نے
اس ہادی پاک سہارے نے
محل تیرا ہے نقشہ فردوسی
وانگوں عرش منارے نے
دل لٹ لئے یار پیارے نے
اس ہادی پاک سہارے نے
کتھ سلطان دا منصب چڑھیا
کون اوتھے دم مارے نے
دل لٹ لئے یار پیارے نے
اس ہادی پاک سہارے نے
رات گئی دن روشن ہویا
کیتے شمس نظارے نے
دل لٹ لئے یار پیارے نے
اس ہادی پاک سہارے نے
فیض تیرے دا واجہ وجیا
عرش اتے وجکارے نے
دل لٹ لئے یار پیارے نے
اس ہادی پاک سہارے نے
تربت سوہنی پگ سنہری
فیض دے نت الارے نے
دل لٹ لئے یار پیارے نے
اس ہادی پاک سہارے نے
در تیرے تے طوبے جھلاوے
سلامی عالم سارے نے
دل لٹ لئے یار پیارے نے
اس ہادی پاک سہارے نے
بھر بھر کے سوہنیا ور لنگھاوے
بیڑے پار کنارے نے

دِل لُٹ لئے یار پیارے نے — اُس ہادی پاک سُہارے نے
سائل نیئراد امن ٹپنیّاں — آسرے ہور وسارے نے
دِل لُٹ لئے یار پیارے نے — اُس ہادی پاک سُہارے نے

مُنَاجَات

از مولوی احمد دین سکنہ ڈولو، ڈاکخانہ کوہار، گجرات

بسم اللہ الرحمن الرحیم

آؤنی سیتو کوئی آن دیہو — مینوں خبراں سنجی سُلطان دیاں
رمزاں دے وچ رمزاں رلیاں — میریاں تے سنجی سُلطان دیاں
سوہنیاں نال اساں نیہوں لگایا — رو رو کے اساں حال ونجایا
تیں جیہا سوہنا نظر نہ آیا — صُورتاں ویکھ انسان دیاں
آؤنی سیتو کوئی آن دیہو — مینوں خبراں سنجی سُلطان دیاں
رمزاں دے وچ رمزاں رلیاں — میریاں تے سنجی سُلطان دیاں
کیوں مُرشد تُساں خبر نہ لئی اے — عشقے مار مُکایا میں لُٹیاں
وستی چھوڑ سودا ہو گیاں — واٹاں مل بیابان دیاں
آؤنی سیتو کوئی آن دیہو — مینوں خبراں سنجی سُلطان دیاں
رمزاں دے وچ رمزاں لیاں — میریاں تے سنجی سُلطان دیاں
واٹاں پچھ دی راہ بھلیندی — جو نشیاں ویداں خال کڈھیندی
رات دنیں بیٹھی پیر منیندی — خوشیاں گیاں جہان دیاں
آؤنی سیتو کوئی آن دیہو — مینوں خبراں سنجی سُلطان دیاں
رمزاں دے وچ رمزاں لیاں — میریاں تے سنجی سُلطان دیاں
سخت لگا مینوں تیر پریم دا — تکیہ مُرشد تیرے ہی در دا
سر پر عشق دا تاگ پلم دا — کرن تدبیراں بچاون دیاں

آؤ نی سیئو کوئی آن دیہو — مینوں خبراں سخی سلطان دیاں
رمزاں دے وچ رمزاں رلیاں — میریاں تے سخی سلطان دیاں
بھانبڑ بھڑکے عشقے والا — آیا اساں تے سہریاں والا
منگ دعائیں جب آوے فنالا — کرے خلاصیاں جان دیاں
آؤ نی سیئو کوئی آن دیہو — مینوں خبراں سخی سلطان دیاں
رمزاں دے وچ رمزاں لیاں — میریاں تے سخی سلطان دیاں
مار کے دھونسا عشقے والا — آیا اساں تے سہریاں والا
بخت جگائے اللہ تعالےٰ — لے خبراں سنگ دربان دیاں
آؤ نی سیئو کوئی آن دیہو — مینوں خبراں سخی سلطان دیاں
رمزاں دے وچ رمزاں لیاں — میریاں تے سخی سلطان دیاں
عشق باہو دے بانگ سنائی — آؤ نی سیئو پچھے رہیو نہ کائی
جتھے مسجد یار بنائی — نیتاں تے سر قربان دیاں
آؤ نی سیئو کوئی آن دیہو — مینوں خبراں سخی سلطان دیاں
رمزاں دے وچ رمزاں لیاں — میریاں تے سخی سلطان دیاں
مولوی عاجز غریب سودائی — عشق تیرے میری جان جلائی
گل کنجی ہتھ تیرے آئی — مشکلاں حل کران دیان
آؤ نی سیئو کوئی آن دیہو — مینوں خبراں سخی سلطان دیاں

رمزاں دے وچ رمزاں رلیاں
میریاں تے سخی سلطان دیاں

تمت

شجرہ شریف

از مولوی محمد اللہ دین صاحب غلام قادری سروری

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

یا رب سچّے مولے میرے رووّاں کر کر آہیں ہیں
دَم دَم وِچ خطا دے گُذرے دستو کِت وَل جائیں میں
ہو شرمندہ دَر تیرے تے حاضر آن کھلاناں میں
تیرے باہجوں ہور کو ناہیں جو بخشے کُل خطاہاں میں
بخشش کر توں یا رب سایاں تیرا کرم نیارا ہے
حُرمت نبیؐ رسُول اپنے دی جہ تیرا یار پیارا ہے
گُناہ میرے جو حدّوں لنگھے بخشیں یا رب سایاں میں
حُرمت شاہ علیؓ مرداں دے کبیر صغیر خطایاں میں
حُرمت حسن و حبیب عجمی دے اتے داؤد پیارے تیں
بخشیں مینوں اللہ میرے وسیلے آن دم بھارے میں
حُرمت شیخ معروف کرخی دے اتے سری سقطی ہادی دے
دھو مُنہ کالخ ربّا میری طفیل جنید بغدادی دے
حُرمت شبلی شیخ مُعلّے اتے عزیز و عبدالواحد دے
بخشیں حرمت یوسف سوہنے عالی ہمت زاہد دے
حُرمت کامل علیؓ ہنکاری اتے بُوسعید نیارے دے

بخشیں حُرمت عبدُالقادر خاص محبوب پیارے دے
حُرمت سیّد عبدُالرزاقؒ اتے حضرت عبد جبّارے دے
بخشیں حرمت حضرت یحییٰؒ اتے نجم الدینؒ واقف اسرارے دے
حُرمت حضرت عبد فتاحؒ جی اتے سیّد عبد جلیلؒ معظمؒ دے
حُرمت سید عبد رحمانیؒ ساکن دہلوی کامل دے
بخشیں حُرمت شاہ اولیاواں سُلطان باہُو مُکمّل دے
محمّد الدین تماناں عاجز تیرا فضل منگیندا ہے
باہجوں فضل تیرے دے سایا ہور نہ کجھ رکھیندا ہے
منگاں تینتھوں ایہو سایاں ماریں نال محبّت دے
اُٹھدا بہندا ہردم ہو واں تیری نال مودّت دے
قسم ہے مینوں ذات تیری دی تیرے باہجوں طلب نکو
ایہ بھی نہیں مجال کہن دی جو توں کرتا ئیں سو ہو
منگاں تیرا فضل ہمیشہ یارب ذات معلّے جی
باہجوں تیرے فضل رحیماں ناکجھ ہتھّ نہ پلّا جی
وقت مَرن دے دل میرے تے ہووے نور تجلّی جی
رسُول تیرا ایں شافعی تھیوے دل دی ہووے تسلّا جی
ہندی نظم بنایا شجرہ فیض جو خلقت پاوے جی
بعد پڑھن دے عاجز تائیں دُعا تھیں نہ بھلاواں جی
تاجر چھاپن والے تے لکھنے والے نال ملاواں جی

تبالخیر

حکیم محمد امین کاتب قریشی از ساہوکے

شعبان ۱۳۴۳ھ — ۱۹۲۵ء

(حکیم محمد امین کاتب قریشی فاروقی ساہوکے)

سگِ درگاہِ میرانم چو خواہی قربِ ربّانی

حیاتِ جاودانی

کہ بر شیراں شرف دارد سگِ درگاہِ جیلانی

یعنی

مناقب و حالات حضرت محبوب سبحانی شیخ عبد القادر گیلانی علیہ الرحمۃ بزبان اردو

یہ نایاب کتاب جو حضرت غوث صمدانی قطب ربانی محی الدین سید شیخ عبد القادر گیلانی کے حالات اور کرامات و مناقب میں جامع ہے عربی

کتاب قلائد الجواہر فی مناقب شیخ عبد القادر

مطبوعہ مصر کا نہایت سلیس بامحاورہ اردو ترجمہ ہے اس کتاب میں حضرت موصوف کے بچپن سے لیکر اخیر تک کے کُل حالات معہ کرامات عالیہ نہایت تفصیل کے ساتھ درج ہیں آپکے فضل و علم کے حالات. آپکے مدرسہ کی کیفیت آپکے یاران صحبت کے سوانح. اور اُن بزرگوں کے حالات جو آپکے زمانہ میں اولیائے کرام میں سے تھے. نیز آپ کے شاگردوں کے حالات اور اُن لوگوں کا ذکر جنکو جناب عالیمقام سے فیض باطنی نصیب ہوا ہے. آپکے فرزندان عالیمقام کے حالات اور شجرہ انساب اس کے علاوہ دیا گیا ہے. اِس سے پہلے آج تک اردو زبان میں کوئی ایسی جامع کتاب نہیں چھپی. لہٰذا بپاس خاطر عاشقان جناب غوث اعظم قطب الربانی جمال محبوب ربانی غوث الثقلین سید عبد القادر گیلانی رحمۃ اللہ علیہ کے لئے اِس بیش بہا کتاب کو عربی سے اردو میں بصرف زر کثیر ترجمہ کیا گیا ہے. کاغذ کی خوبی. کتاب کی عمدگی. چھپائی کی صفائی دیکھنے سے تعلق رکھتی ہے ضخامت کتاب ۳۰۰ صفحہ. اور قیمت ایک روپیہ آٹھ آنے عہ۸

المشتہر

اللہ والے کی قومی دکان کشمیری بازار لاہور

ترجمہ منظوم پنجابی مثنوی شمس تبریز و بیسر نامہ شیخ عطار

مترجمہ مولٰنا مولوی محمد شاہ اللّٰہ ین صاحب قادری سہروردی سلمہٗ۔ یہ ہر دو مثنوی شریف اپنی تعریف آپ ہیں۔ دیکھنے سے تعلق رکھتی ہیں۔ جن کا پنجابی منظوم ترجمہ مع اصل فارسی کلام کے چھاپا گیا ہے۔ نہایت خوشخط اعلٰے کاغذ۔ قیمت .. ۸ر

ترجمہ منظوم پنجابی دیوان باہُو رحمۃ اللہ علیہ

حضرت سلطان العارفین سرتاج مشتاقان سلطان باھُو قدس سرہُ العزیز کے دیوان فارسی کا ترجمہ منظوم مع اصل فارسی طبع کرایا گیا ہے نہایت خوشخط اعلٰے کاغذ۔ قیمت .. ۸ر

ترجمہ منظوم پنجابی مع اصل عربی قصیدہ بُردہ

یہ بے مثل قصیدہ جو اکثر بزرگوں کے ورد میں موجود رہتا ہے حضرت محمدؐ بُوصیری علیہ الرحمۃ نے عربی زبان میں جناب رسول مقبول صلی اللہ علیہ وسلم کی شان مبارک میں لکھا ہے۔ اور ایسی دلکش عربی عبارت ہے کہ پڑھنے والے اس کے لُطف سے واقف ہیں۔ ہم نے بآسانی ذوق و شوق کے پنجابی ترجمہ نہایت ہی پُر درد لہجہ میں حضرت قدوۃ السالکین حاجی الحرمین الشریفین حضرت مولانا مولوی پیر محمد شاہ نیک عالم صاحب نقشبندی مجددی کی تصنیف کردہ چھاپ دیا ہے۔ پنجابی دان اصحاب اس سے روحانی فیض حاصل کریں نہایت خوشخط اعلٰے کاغذ۔ قیمت ۵ر

مثنوی تحفۃ العاشقین مع تحفۃ العارفین

یہ دونوں کتابیں سالک حق پرست مست بادہ الست مقبول بارگاہ حضرت شاہ عبد الصمد قدس سرہٗ نقشبندی مجددی کی تصنیف لطیف سے ہے اردو زبان میں سراپا برکت اور رحمت ہیں چنانچہ مشہور ہے کہ حضرت مصنف کو ان کتب کی تصنیف کے لئے جناب سرورکائنات صلے اللہ علیہ وسلم سے ارشاد ہوا تھا اور یہی وجہ ان کے مقبول عام اور فائدہ مند ہونے کی ہے یہ دونوں کتابیں خوشخط اعلٰے کاغذ پر چھپ کر تیار ہیں۔ قیمت .. .. (عہ)

ترجمہ منظوم پنجابی مثنوی حضرت مولانا روم رحمۃ اللہ علیہ

مترجمہ مولانا مولوی شاہ الدین صاحب قادری سروری سلمہٗ

کون شخص ہے جو مثنوی مولانا روم رحمۃ اللہ سے واقف نہیں لاکھوں بلکہ کروڑوں بندگانِ خدا بلا لحاظ مذہب و ملت اس چشمۂ فیض رساں سے مستفیض ہو رہے ہیں۔ یہی وہ بابرکت کتاب ہے جس کے متعلق کسی صاحب نے خوب کہا ہے ۔

مثنوی و مولوی معنوی   ہست قرآن در زبانِ پہلوی

ارباب اہل علم نے زمانۂ حال کے علم اور شائقین کے شوق کے مطابق اس گنجینۂ بے بہا کے اردو ترجمے اور شرحیں نظم و نثر میں لکھی ہیں لیکن شائقین علم تصوف نے کتب خانہ ہذا کے شائع کردہ عربی و فارسی کے پنجابی منظوم تراجم سے محظوظ ہو کر مثنوی شریف کے لئے مجبور کرنا شروع کر دیا۔ تو اس قدر بڑی کتاب کا ترجمہ کرا کر شائع کرنا کوئی آسان کام نہ تھا۔ الحمد للہ کہ جس نے اس اہم اور بڑے کام کو ایک مدت دراز کی کوشش سے مکمل کرایا جس کا فی الحال پہلا دفتر چھپ کر تیار ہے۔ قیمت ... ۶/

ترجمہ منظوم پنجابی مع اصل عربی دیوان حضرت علی کرم اللہ وجہہٗ ۱۲/

اس بابرکت دیوان کی تعریف اور حسن خوبی میں حضور رحمۃ العالمین صلے اللہ علیہ و آلہ وسلم کا ارشاد اَنَا مَدِیْنَۃُ الْعِلْمِ وَ عَلِیٌّ بَابُھَا اور حضرت ابو الحسنین اسد اللہ الغالب امیر المومنین علی ابن ابی طالب رضی اللہ تعالےٰ عنہ کا نام نامی و اسم گرامی ہی کافی ہے۔ مترجمہ حضرت مولانا مولوی شاہ الدین صاحب قریشی قادری سروری سلمہٗ۔ نہایت خوشخط اعلےٰ کاغذ پر صوفیانِ صفا کیش و عاشقانِ سرکار خلیفۃ اللہ و دلدادگان حضرت علی المرتضےٰ شیر خدا کی خاطر طبع کرایا گیا ہے۔ لاجواب کتاب ہے۔ قیمت چار روپے ... للعہ